

မောင်လူမျိုး | ချင်းချောင်းခြံ |

သစ်ကံစာ နတ်သုံးကျွဲ

နှင့်

စိတ်ဆပိုင်အပျား

BURMESE CLASSIC .COM

သင်တို့သည် လည်းကောင်း...
ကျွန်တော်တို့သည် လည်းကောင်း...
တစ်စုံတစ်ခုကို (သို့မဟုတ်) တစ်စုံတစ်ဦးကို ပြန်လိုချင်နေသေးလျှင်
ထိုအရာတို့သည် သင်တို့ ကျွန်တော်တို့အတွက် "တန်ဖိုးရှိသော အရာများ" ...ဟု၊
သုံးသပ်သတ်မှတ်ပါရစေ...။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၆၀၀၀၅၀၇
 မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၆၅၆၀၆၀၇
 အုပ်ရေး ၅၀၀
 တန်ဖိုး ၁၀၀
 မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း သက်ထားအိ
 ထုတ်ဝေသည့်လ ၂၀၀၇၊ အောက်တိုဘာ
 (ပထမအကြိမ်)

ထုတ်ဝေသူ ဒေါ်တင်တင်အုန်း(၀၃၇၄၇)
 ၆၆/၆-လမ်း၊ လမ်းမတော်၊
 ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း(၀၂၆၇၀)
 ကလျာပုံနှိပ်တိုက်၊
 အမှတ်၁၅၂ ကျောက်တန်းမြင်လမ်း၊
 သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကင်းမြို့

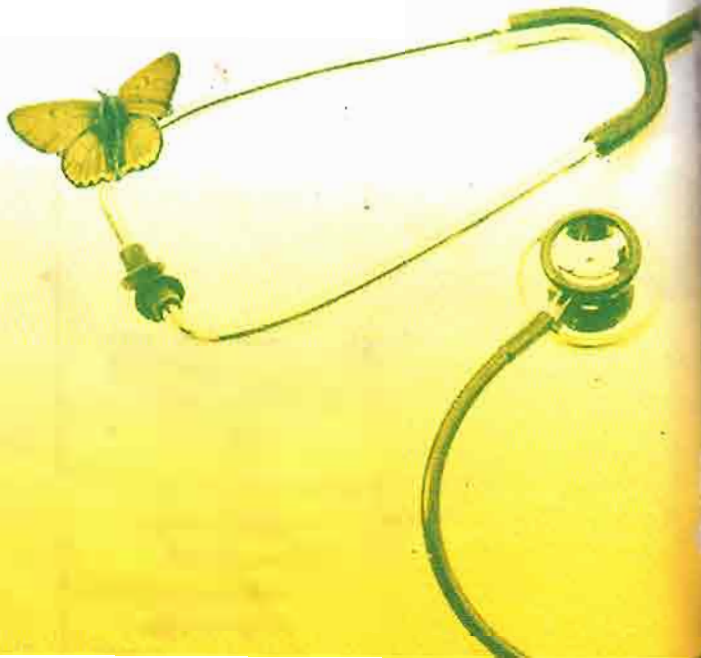
ဖောင်လှပျို

၊ချင်းချောင်းခြံ၊

ဒေါက်တာနတ်အိုးကွဲ

နှင့်

စိတ်၏အပိုင်အစမျှား

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာစာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားစားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နိုး တဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူ များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ရေးဆွဲကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာစေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- နိုင်ငံပညာပွင့်လှစ်စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ တဖြည်းပျိုးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း အက်စပိုင်းဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် တောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ငွေ့ကွက်စီးပွားစနစ် ပိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် တောင်တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ဖပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်ပေးရေး

မောင်လှမျိုး (ဆင်းဆောင်းခြံ)

ဒေါက်တာနတ်အိုးကွဲ

နှင့်

စိတ်၏အပိုင်းအစများ

ဤအနက်တွင် ပါဝင်သော ဝါကျများကို ရသ
 စာတမ်းများဟုလည်း နှစ်ဆယ့်ပေးလိုပါ။
 ရသသောင်းပါးများဟုလည်း နှစ်ဆယ့်တစ်ချက်ပါ။
 ဘဝတစ်လျှောက်တွင် ဤတွေ့ခံစားခဲ့ရသော
 ကိစ္စများမြောင်ထဲမှ တစ်ခဏကတည်း၊ တစ်ဒီဂရီကတည်း
 ထွားထလာ ပြောပြစရာလေးများကို ကြည့်ရင်
 ချစ်ခင်လေးစားသော စာဖတ်ပရိသတ်များအားလုံးကတည်း
 ရသစွာ ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
 ကောင်းသောရာများ... ဟု ခံယူ ယူဆကာ
 ခုခံပေးစားပေးလိုက်ပါသည်။

ရင်ထဲတွင် ကိန်းဝပ်သိမ်းသားထားခဲ့ရသော

ခံစားမှု နှစ်ပိုင်းနှစ်များသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်၏နှစ်ပိုင်းနှစ်များဟု

နာမည်ကပ်မိပါသည်။

ချစ်သော စာဖတ်ပရိသတ်များအားလုံး ရယူပိုင်ဆိုင်

မြတ်နိုးနိုင်ကြပါစေသတည်း...။ ။

လေးစားခင်မင်လွှက်...

မောင်လှမျိုး(ဆင်းဆောင်းခြံ)

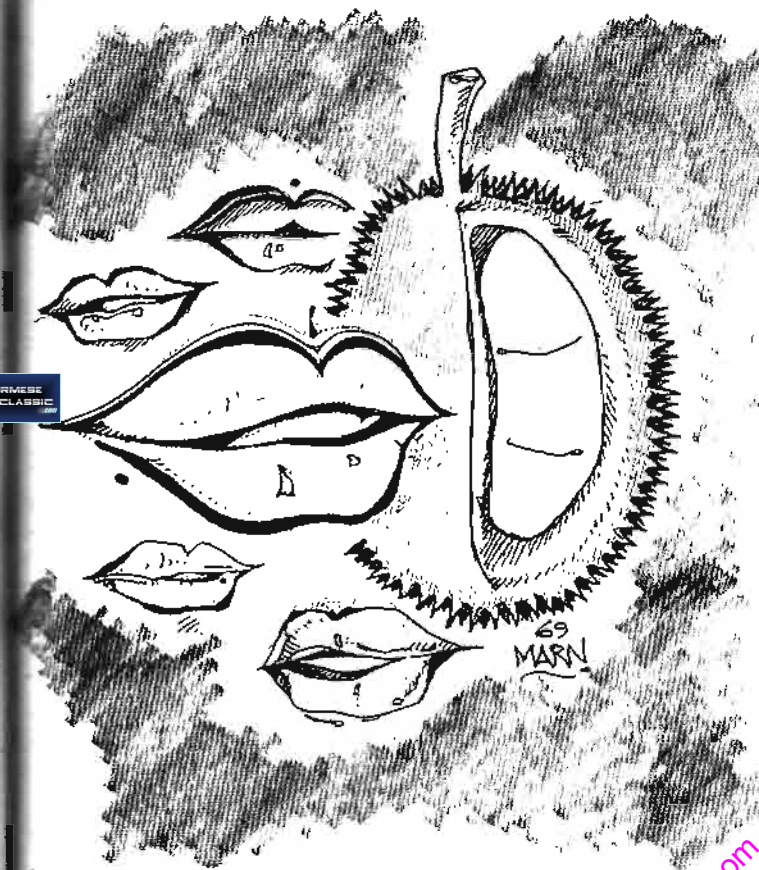
(ခေတ္တ-လှပြည်)

- ◆ ဒူးရင်းသီးစားသူများ
- ◆ အဲဗားမောနင်း
- ◆ ရေချိုးခန်း
- ◆ ပုဏ္ဏားသင်္ကန်း၊ လက်စားချေခြင်းနှင့် ကျော်ဟိန်း၏လက်ထဲကတူ
- ◆ အမွေမက်သူများ
- ◆ ဒေါက်တာနတ်အိုးကွဲ
- ◆ နှစ်ဖက်မြင်
- ◆ တန်ဖိုးအရှိဆုံး
- ◆ အရိပ်တကြည့်ကြည့်
- ◆ ပန်းတို့၏ပတ်ဝန်းကျင်
- ◆ သေခြင်းတရားကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။
- ◆ အကြိမ်ကြိမ်
- ◆ ရည်စားထားသူများ
- ◆ ထပ်တူညီကြိမ်များ
- ◆ ကိုရီးယားမျက်နှာ

ဒူးရင်းသီးစားသူများ

BURMESE
CLASSIC

(၁)

ဒူးရင်းသီး ဝယ်တဲ့သူတွေ ပြောပါတယ်။

ဒူးရင်းသီးရဲ့အထဲကို ခွဲကြည့်ခွင့်မရဘဲ အပြန်ဘန်းကကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းခြေနဲ့ ဝယ်ကြရတာလေ။ (မှည့်လွန်းအားကြီးပြီး အခွဲက ဘေးကား ထွက်နေတာမျိုးတော့ ရှိတာပေါ့။ အဲဒါမျိုးက ခန့်မှန်းရတာ လွယ်တာ ကိုး။)

စမ်းချောင်းစာပေ

ဒါပေမယ့်...။

ခွဲကြည့်ခွင့်မရ၊ ဆိတ်ဆွကြည့်လို့လဲမဖြစ်တဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ

ဝယ်တဲ့သူတွေ သိပ်တော်ကြပါတယ်။

နံပါတ် (၁) အရောင်ကိုကြည့်သတဲ့။ အခွံရဲ့အရောင်ဟာ

စိမ်းဖန့်ဖန့်ဖြစ်နေသေးတယ်ဆို၊ ဒါ... အလွယ်ကူဆုံး ခန့်မှန်းချက်က

မမှည့်သေးဘူး။ စားလို့မဖြစ်သေးဘူး။ နုပါသေးတယ်။

နံပါတ် (၂) ဆူးအစိပ်အကျဲကိုကြည့်သတဲ့။ အရောင်ကလည်း

ရွှေအိုရောင်လေး သန်းနေမယ်။ ဆူးချွန်လေးတွေကလည်း ထိုးထိုးထောင်

ထောင်နဲ့ ကျဲကျဲကားကားလေးဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်၊ ဒါဟာ မှည့်တဲ့ဒူးရင်းသီး။

အထဲမှာလည်း အမွှာကြီးဖို့ အလားအလာကောင်းတဲ့ ဒူးရင်းသီး...။

လို့ ခန့်မှန်းသတ်မှတ်ပြီး ဝယ်ယူတတ်ကြတယ်။

ဒူးရင်းသီးဝယ်တဲ့သူတွေ ပြောပါတယ်။

အပြင်ဘန်းကိုကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းတတ်လိုက်ကြတာ။ လက်ဖျား

ခါရလောက်အောင်ပါပဲ။

လက်မှာလည်း စတီးကွင်းတွေနဲ့။ လည်ပင်းမှာလည်း ပံ့ကြိုး၊

ဒီကြိုးတွေနဲ့။ ဆံပင်ကလည်း ကုတ်ဝဲ။

အဲဒီလိုပုံစံနဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲဇာတ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်ဌာနကို

သွားတယ်။ အဝင်ဝက လုံခြုံရေးတာဝန် ထမ်းဆောင်သူက 'ဟေ့ကောင်၊

ဘယ်လဲ'တဲ့။

ကျွန်တော်က 'အပေါ်ကိုသွားမလို့... 'လို့ ပြောပြီး အတင်းဝင်

ပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကအဝင်၊ ကျွန်တော့်အစ်မက ရုံးအဆင်းမို့

ဘာပြဿနာမှတော့ မတက်လိုက်ပါဘူး။

လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက သူ့တာဝန်သူ ထမ်းဆောင်တဲ့အနေနဲ့

ကျွန်တော့်ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းတာပါ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု

ဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

စမ်းရေးပြာစာပေ

www.burmeseclassic.com

(၂)

ကျွန်တော် ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ညှပ်ပစ်လိုက်တာ ကြာပါပြီ။ ဆံပင်

ရှည်ထားတိုင်းလည်း လမ်းသရဲမထင်နဲ့ ဆိုတဲ့ သီချင်းမျိုးနဲ့တော့။

ကျွန်တော်... ကိုယ့်ကိုကိုယ် မကာကွယ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းအများစုက ဆံပင်ရှည်ထားတတ်ကြတာကို။

စမ်းရေးပြာစာပေ

(၃)

ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ လမ်း ၃၀ ထိပ် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ကောင်
မလေးတစ်ယောက်ကို လူတွေအုံ့နေကြတယ်။ သူ့မှာ အဖော်သုံးယောက်
တော့ပါတယ်။ လူအုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ဝင်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေး
သတိလစ်နေတယ်။ မျက်ဖြူလန်နေတယ်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဖြူဖတ်
ဖြူလျော်၊ သွေးရောင်မသန်းတော့ဘူး။

စမ်းပြောစာပေ

ခုနက ဝတ်ပုံစားပုံမျိုးနဲ့ ကျွန်တော်က 'ဘာဖြစ်တာလဲ'၊ 'ဘာ
ရောဂါရှိသလဲ' လို့ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိုမေးတော့ မဖြေချင်
ဖြေချင်နဲ့ အစာအိမ်ရောဂါရှိတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်က စိုးစိုးရိမ်ရိမ်နဲ့ အခု
ဘာလုပ်မှာလဲ။ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရမလဲလို့ မေးတဲ့အခါ၊
အဲဒီမိန်းကလေးက

'မလိုဘူး၊ ရတယ်၊ အိမ်ပြန်ခေါ်သွားမလို့ ကားငှား

နေတာ'

အိမ်လိပ်စာမေးကြည့်မိပါသေးတယ်။ ကာယကံရှင်မိန်းကလေးရဲ့
အိမ်နေရပ်က အငှားကားနဲ့သွားရင်တောင် နောက်ထပ် မိနစ် (၃၀)
လောက် ကြာဦးမယ့် နေရာဒေသဖြစ်နေပါတယ်။

အဲဒါကြောင့်... ကျွန်တော်က...

'ဟာ။ အဲဒီလောက်အချိန်မရနိုင်ဘူး ထင်တယ်။

စမ်းပြောစာပေ

အိမ်ကိုပို့မယ့်အစား၊ ဒီအနားမှာရှိတဲ့ ဆေးခန်းကိုပို့ရင်
 ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော် ကူညီပါရစေ။
 ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံပါပါတယ်။ လူနာရဲ့အခြေအနေက၊
 မျက်နှာမှာ သွေးရောင်တောင်မရှိတော့လို့ပါ။ ကျွန်တော်
 ပေးတဲ့အကြံကို လက်ခံပါလားဗျာ'

ဘေးကလူတွေရော၊ အဲဒီကောင်မလေးတွေရော၊ ကျွန်တော့်
 ကို အကြည့်တစ်မျိုးနဲ့ ကြည့်ကြတယ်။ တစ်ယောက်က
 'ဟာ၊ အသည်းအသန်ကြီးပါလား။ သူ့ရောဂါကို
 သူ့အိမ်ကပဲ သိမှာပေါ့။ မလိုဘူး ရတယ်။ ကိစ္စမရှိဘူး'
 ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိတဲ့ ဆေးခန်းကိုတစ်လှည့်။ သတိလစ်နေတဲ့
 လူနာကောင်မလေးကို တစ်လှည့်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့
 မိတော့တယ်။

ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

ကျွန်တော် ဆံပင်ကို တိုတိုကပ်ကပ်လေး ညှပ်ပစ်လိုက်တယ်။
 ကျွန်တော့်အမေက ကျွန်တော့်ကို ချီးကျူးပါတယ်။

'အခုမှ... လူရုပ် ထွက်လာတယ်'

တဲ့။ သူငယ်ချင်းခိန်းကလေးတွေကလည်း ပြောကြတယ်။ 'အဲဒီလို
 သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေစမ်းပါ' တဲ့။ (အဲဒီစကားသံတွေကို ကြားရတာ ကျွန်တော်
 စိတ်ညစ်သွားတယ်။)

ဘယ်ဘက်လက်လယ်မှာ စိန်လက်စွပ် ၁ ကွင်း ဝတ်လိုက်တယ်။
 ညာဘက်လက်သူကြွယ်မှာ ပတ္တမြားလက်စွပ် ၁ ကွင်း ဝတ်လိုက်တယ်။
 နာရီနှင့် ရွှေလက်ပတ်ကြိုးကို ရောဝတ်လိုက်တယ်။ နီညိုရောင် ကတ္တီပါ
 ဖိနပ်လေးကို ကြောကြောလေးစီးလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အစ်မရဲ့အလုပ်ဌာန
 ကို သွားလိုက်တယ်။

ခုနက 'ဟေ့ကောင်ဘယ်လဲ' လို့ မေးမြန်းစစ်ဆေးဖူးတဲ့ ဝန်ထမ်း
 က ကျွန်တော့်ကိုမြင်တာနဲ့ ကိုယ်ကိုရိုပြီး မှန်တံခါးလေးကို ရိုရိုသေသေ
 ဆွဲဖွင့်ပေးတယ်။

(၄)

ဆံပင်ညှပ်ပြီးတဲ့နောက်၊ ကော်လံပြတ်အင်္ကျီအဖြူရောင်လေးနဲ့
 ယောလုံချည် အညိုရောင်လေးကို ကျွန်တော် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်တယ်။
 ပြီးတော့... လက်ထဲမှာ ဖိုင်တစ်ခုကို ကိုင်တယ်။

ကျွန်တော့်အစ်မနဲ့အတူ ကျွန်တော် ရုံးပေါ်ကဆင်းခဲ့တယ်။

ဒေါက်တာနတ်အိုးကဲ့နှင့် စိတ်၏အပိုင်းအစများ

၂၀

၂၁

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ အိုက်တင်မျိုးနဲ့ပေါ့။ တစ်ယောက်ယောက်
ကို ပြုံးပြခဲ့တာတောင်မှ ဟက်ဟက်ပက်ပက်မဟုတ်ဘူး။ ချွေးချွေးတာတာ
လေး ပြုံးပြခဲ့ပါတယ်။

(အိုက်တင်ပေါ့ဗျာ)

လမ်းမှာ ဒူးရင်းသီးဝယ်နေတဲ့သူတွေကို တွေ့တယ်။ အပြင်ဘက်
မှာ ဆူးတွေကိုကြည့်၊ အရောင်အဆင်းကိုကြည့်ပြီး ရွေးချယ်ခန့်မှန်း
နေလိုက်ကြတာများ၊ အံ့ဩလောက်ပါရဲ့။

ဒေါက်တာနတ်အိုးကွဲနှင့် စိတ်၏အပိုင်းအစများ

၂၂

ခူးရင်းသီးဝယ်တဲ့အခါ အပြင်ဘက်ကကြည့်ပြီး ကျွမ်းကျွမ်း
ကျင်ကျင် ခန့်မှန်းတတ်ကြသလိုမျိုး လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ပြောဆိုဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာလည်း အပြင်ဘက်ကိုကြည့်ပြီး အတွင်းစိတ်
ကို ခန့်မှန်းတတ်ကြရင်၊ သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်။ ။

အတွဲ (၂)၊ အမှတ် (၁၀၀)၊ နံနက်ခင်း သတင်းဂျာနယ်

အဲဗားမောနင်း

(၁)

ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူငယ်တွေရှိကြတယ်။

အရွယ်စုံ၊ ပုံစံစုံ၊ ဘဝစုံ၊ စရိုက်စုံ။

အဲဒီအထဲမှာမှ ကျွန်တော်နဲ့ရင်းနှီးတဲ့ လူငယ်အုပ်စုလေးတွေမှာ

စမ်းချောင်းစာပေ

နာမည်ပြောင်တွေ ကိုယ်စီရှိကြတယ်။

ဥပမာ - ဘိုဘိုဆိုတဲ့ကောင်လေးကို 'ဦးဘိုကြီး' ဆိုပြီး ခေါ်ကြတယ်။ သူက အရပ်ရည်ရည်၊ ဝတ်ပုံ ဆင်ပုံက၊ ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တူလို့။ 'ဘိုဘို' ဆိုတဲ့နာမည်ကို မခေါ်တွင်ကြတော့ဘဲ၊ 'ဦးဘိုကြီး' လို့ ခေါ်ကြတယ်။

အဲဒီလိုဘဲ ဖိုးဖော်ဆိုတဲ့ကောင်လေးကိုလည်း၊ ဘောလုံးကစားတဲ့ အခါ စွာတာတာနိုင်လွန်းလို့၊ 'စမစ်' ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုပဲ ခေါ်ကြတယ်။

နေလင်းထွန်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးကျတော့ ဂစ်တာတီးတဲ့အခါ ဟာကယ့်ကို ဖီလင်အပြည့် မာန်အပြည့်နဲ့ (မျက်လုံးမှိတ်ပြီး) တီးတတ်လို့၊ ဆရာကြီးအိုက်တင်နဲ့ တီးတာပဲဆိုပြီး နာမည်အရင်း နေလင်းထွန်းကို မခေါ်ဝေါ်ကြတော့ဘဲ၊ 'ဆရာကြီး' ဆိုတဲ့ နာမည်ပြောင်ကို ခေါ်ဝေါ်ကြတယ်။

ကြာလာတော့ နာမည်အရင်းတွေတောင် မသိကြတော့ဘဲ၊ အပြောင်အပျက်ခေါ်တဲ့ နာမည်တွေသာ တွင်တွင်မြည်အောင် ခေါ်ဝေါ်နေကြတော့တာပေါ့။ (နာမည်ပြောင်တွေမှ အများကြီးပါပဲ။ ရေမြင်းတဲ့။ တစ်လုံးတဲ့။ ဗိုက်ကြီးတဲ့။ စီးကွက်တဲ့...။ စသည်ဖြင့်ပေါ့။)

သူက ဆင်းရဲတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်တော့မှ စိတ်ဆင်းရဲ၊
လူဆင်းရဲ ပုံစံမျိုး သူ့မှာမရှိဘူး။ အမြဲတမ်း နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်
ပျော်ပျော်ပါးပါးပဲ နေလေ့ရှိတယ်။

သူက... ဘောလုံးသမားပါ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက လက်ရွေးစင် ဘောလုံးသမားဖြစ်ရမယ်
ဆိုပြီး အချိန်တိုင်း အားခဲကြိုးပမ်းနေသူတစ်ယောက်ပါ။

အခု ဒီစာဝါကျတွေ၊ ကျွန်တော်ရေးနေချိန်မှာ အဲဒီ 'ဘိုဘိုမြင့်'
ဟာ ဘောလုံးအသင်းတစ်သင်းရဲ့ အသင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်နေပါပြီ။

(၂)

အဲဒီအထဲမှာ 'မောနင်း' ဆိုတဲ့ နာမည်ပြောင်ကို ပိုင်ဆိုင်ရသူ
တစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောပြပါရစေ။

သူ့နာမည်အရင်းက 'ဘိုဘိုမြင့်' တဲ့။

ဘိုဘိုမြင့်ကို 'မောနင်း' လို့ သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်ကြရတဲ့ အကြောင်းက သူ တစ်နေရာရာကို သွားခါနီးရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ယောက် ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြီး Morning (မောနင်း) လို့ ပြောဆိုနှုတ်ဆက်လေ့ရှိပါတယ်။

ဥပမာ -

ဆရာတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လမ်းမှာတွေ့ရင်

'ဆရာ... မောနင်း' (ဒါမှမဟုတ်) 'မောနင်းပါ

ဆရာ'

အဲဒီလို နှုတ်ဆက်လေ့ရှိပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်

နဲ့ တွေ့ရင်လည်း

'မောနင်း သူငယ်ချင်း'

လို့ နှုတ်ဆက်လက်ပြတတ်ပါတယ်။

အမှန်က Good Morning (မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ) ဆိုတဲ့

အင်္ဂလိပ်စကားလုံးကို အတိုကောက် ပြောဆို သုံးနှုန်းတာပါပဲ။

Good Morning ကို အပြည့်အစုံမသုံးတော့ဘဲ၊ Morning

(မောနင်း)လို့ တစ်လုံးတည်းကိုသာ သုံးနှုန်းလိုက်တာပါ။

ဒေါက်တာနတ်ဒိုးကျွန်း စိတ်ဆိုင်အစည်း

၃၂

အဲဒါကြောင့် သူ့ကို အာလုံးက 'မောနင်း' လို့ ခေါ်ဝေါ်ကြတာပေါ့။

စမ်းရေပြာစာပေ

ညတစ်ညမှာ

သူ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်။

'အစ်ကို... မောနင်း'

အဲဒီလိုနှုတ်ဆက်လိုက်တော့ ကျွန်တော်က ပြုံးပြီး

စမ်းရေပြာစာပေ

'ဟေ့ကောင်... ဘိုဘိုမြင့်၊ မင်း... နာရီကို
လည်း ကြည့်ဦး။ နာရီမကြည့်ရင်တောင် နေဝင်သွားပြီ
ကွ Morning မဟုတ်တော့ဘူး။ Evening ဖြစ်နေပြီ။
ဘာဖြစ်လို့ မောနင်း... လို့ နှုတ်ဆက်ရတာလဲ။ မင်း
အင်္ဂလိပ်စာ မတတ်ဘူးလား'

အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့... သူက...

'အစ်ကို၊ နေက သူ့ဘာသာ ဝင်သွားတာ။
ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဗား
မောနင်းပဲ'။

'အဲဗားမောနင်း' ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်စာမှာ
မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် လွယ်လွယ်နဲ့ နောက်ပြီး
ပြောတာ။

ကျွန်တော် ဆိုလိုချင်တာက ကျွန်တော်တို့
လူငယ်တွေရဲ့ဘဝမှာ အမြဲတမ်း (အဲဗား) မနက်ခင်း
(မောနင်း) ဖြစ်နေရမယ်။ နေဝင်တယ်ဆိုတာ မရှိစေရ
ဘူး။

အဲဒါကြောင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ဖြစ်နေပေစေ။
ကျွန်တော်ကတော့ တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို Good Morning
လို့ပဲ နှုတ်ဆက်ချင်တယ်။

လူတိုင်းရဲ့ ဘဝ၊ ရည်ရွယ်ချက်၊ မျှော်လင့်ချက်
တွေနဲ့ ကြိုးပမ်းနေတဲ့ လူငယ်တိုင်းရဲ့ဘဝတွေ
အတွက် အမြဲတမ်း မင်္ဂလာ မနက်ခင်း ဖြစ်နေစေချင်
တယ်။ နေဝင်သွားပြီ၊ မိုးချုပ်သွားပြီဆိုတာ စကားအဖြစ်
နဲ့တောင် မသုံးချင်ဘူး။

ဒေါက်တာနတ်အိုးကွဲနှင့် စိတ်၏အပိုင်းအစများ

အဲဒါကြောင့် အံ့စ်ကိုကို ကျွန်တော်တို့
'မောနင်း' လို့ နှုတ်ဆက်လိုက်တာ။ မြန်မာ
ဆန်ဆန် ပြောရရင် အဲဗားမောနင်းပဲ... ပဲ...
ဟဲ

သို့... ..

ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေက ကျွန်တော့်
ရင်ထဲကို ထိထိရောက်ရောက် ခိုဝင်သွားပါတယ်။
ဟုတ်တယ်။ သူ့ပြောသလိုပဲ။ အားလုံးရဲ့ဘဝတွေဟာ အမြဲတမ်း
မနက်ခင်းဖြစ်နေကြရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ။

2003. May (1)

2:17 (PM)

အတွဲ (၂)၊ အမှတ် (၈၈)၊ နံနက်ခင်းသတင်းဂျာနယ်

စမ်းချောင်းမြို့စာပေ

ရေချိုးခန်း

(၁)

ကျွန်တော်က ဆင်းရဲသားဆိုတော့ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ထဲမှာပဲ
နေပျော်အောင် နေရပါတယ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အဲဒီရပ်ကွက်လေးထဲ
မှာ နေခဲ့တာဆိုတော့... အဲဒီရပ်ကွက်လေးနဲ့ ခွဲပြီး ဘယ်မှမသွားချင်
တော့ဘူး။

စမ်းရေပြာစာပေ

ဒေါက်တာနတ်ဒိုးကွဲနှင့် စိတ်ဆိုင်ခရီးများ

မောင်လှမျိုး (ခင်းဆောင်းခြံ)

သိကြာတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်လေးထဲမှာ လူငယ်တွေ
အများကြီးရှိတယ်။ လူငယ်ဆိုတော့ လူငယ်စရိုက်အတိုင်း နေထိုင်ကြ
တာပေါ့။

ကစားစရာ နေရာမရှိတော့ဘူး။

အသက် ၃၆ နှစ်ပြည့်ပြီးပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တောင်မှ အဲဒီ
လူငယ်တွေနဲ့ တွဲတွဲပြီး လူငယ်စရိုက်ကို (အခုအချိန်အထိ) ဖျောက်ပစ်
လို့ မရသေးဘူး။

မိတ်ညှစ်စရာကောင်းတဲ့ (ဆင်းရဲတဲ့) ဘဝတွေကို စိတ်ပျော်ရွှင်စရာ
တွေနဲ့ ပြည့်ဆည်းနေထိုင်ခဲ့ရတာလေ။

ညနေခင်းဆိုရင် လူငယ်တွေ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဘောလုံးသေးသေး
လေးနဲ့ ဘောလုံးကစားကြတယ်။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေကို ထိခိုက်မိလို့
ခဏခဏ ပြဿနာဖြစ်တယ်။

နောက်တော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူငယ်တွေအတွက် ဘောလုံး

ငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်း သီချင်းလေးတွေ သီဆိုတတ်ကြသလို တစ်ခါတစ်ရံ အော်ဟစ်သီဆိုလိုက်မှ ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားရတဲ့ သီချင်းမျိုးတွေလည်း ဟစ်မိကြတာပေါ့။

ဖီးကုန်ယမ်းကုန် သောင်းကျန်းကြတာမဟုတ်ပေမယ့် ညဉ့်နက်သွားတဲ့အခါမျိုးမှာ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဟန့်တားကြတာကို ခံကြရပြန်ပါတယ်။

စာမေးပွဲနီးတဲ့ နေ့ရက်တွေ၊ နာရေးရှိတဲ့နေ့ရက်တွေကို ရှောင်ရှားခဲ့ကြတယ်။

နာမကျန်းဖြစ်နေတဲ့နေ့အိမ်နဲ့ ဝေးတဲ့နေရာမျိုးမှာသာ အော်ကြဟစ်ကြ၊ သီဆိုကြဖို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြံပြုရင်းထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပျော်ပိုက်ခဲ့ကြတာပါ။

ဒါပေမယ့်...

(၂)

ညဘက်ဆိုရင်လည်း...

ဟိုနားတစ်အုပ်စု၊ ဒီနားတစ်အုပ်စုနဲ့ ဂစ်ကာပိုင်းတွေပွဲပြီး အော်ကြဟစ်ကြပြန်ပါတယ်။ (အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်ပါ ပါပါနေတော့ လူမျက်မှန်းကျိုးစရာ ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။)

ဆုံးမမှုအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြံရတဲ့အခါ လူငယ်တွေ စိတ်ညစ်ကြရတယ်။

ကျွန်တော်လည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော့် အလိုအရ ပြောရရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က လူငယ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူဆိုတော့ လူငယ်တွေကို ကိုယ်ချင်းစာစေချင်ပါတယ်။ အရက် ဆိုင်တွေ၊ ကာရာအိုအခန်းတွေ၊ ညကပ္ပတွေမှာ လူငယ်တွေ မူးမူးရှူးရှူး ပျော်ပါးနေကြမယ့်အစား၊ ရင်ကွက်ထဲက ဓာတ်တိုင်အောက်မှာ အုတ်ခုံ ပေါ်မှာ အော်ဟစ်သီဆိုနေကြတာ ပိုပြီး စိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းပါ တယ်။

အအိပ်ပျက်လို့ တားတဲ့သူ၊ နားငြီးလို့ တားတဲ့သူ၊ သရုပ်ပျက်လို့ ဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက်နဲ့ တားတဲ့သူတွေကို ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူငယ်တွေကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာစေချင်ပါတယ်။

မြို့ပြရဲ့ ရပ်ကွက်ထဲမှာကျတော့ လယ်ကွင်းပြင်လောက် ကျယ်ပြော
လွတ်လပ်တဲ့ သီဆိုအော်ဟစ်စရာ၊ နေရာကွက်လပ် ရှားပါးနေပြန်ပါ
တယ်။

တစ်နေ့မှာ...။

ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေချိုးရင်းနဲ့ ကိုလေးဖြူရဲ့ သီချင်း
တစ်ပုဒ်ကို အသံကုန် အော်ဟစ်သီဆိုမိပါတယ်။

'ဒါတွေဟာ မှားယွင်းသွားတဲ့ လှည့်ကွက်များရဲ့

ပိညာဉ်တွေလား *** ငါဟာ ပျောက်ဆုံးခဲ့ ဒဏ်ရာများ

နဲ့ ကုန်သည်တစ်ယောက်ဟာ ငါပဲလား***'

ဆိုတဲ့ 'စုန်းမ' အမည်ရတဲ့ သီချင်းပါ။

အဲဒီသီချင်းကို ရေချိုးခန်းထဲမှာမဆိုဘဲ ရပ်ကွက်ထဲက ဓါတ်တိုင်
အောက်မှာသာ အော်ဆိုမိခဲ့ရင် 'အော်လွန်း၊ ဟစ်လွန်းလို့' ရပ်ကွက်က

(၃)

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက ကျေးလက်ရဲ့ လယ်ကွင်းထဲမှာ
လွတ်လွတ်လပ်လပ် အဟန့်အတားမရှိ ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းအော်ဆို
ဖြစ်ပါတယ်။

ကန်ကွက်ကြီးမှာ အမှန်ပါပဲ။

ရေချိုးခန်းထဲမှာ သီချင်းကို အော်ဆိုပြီးပြီးချင်း ကျွန်တော် တစ်ခုတွေးလိုက်မိပါတယ်။ အဲဒီအတွေးကို ညဘက်မှာ လူငယ်တွေနဲ့ ဆွေးနွေးဖြစ်ပါတယ်။

စမ်းရေပြာစာပေ

'မင်းတို့... သီချင်းအော်ဆိုဖို့ နေရာတစ်ခု ငါတွေထားတယ်။

'ဘယ်မှာလဲ'

'ရေချိုးခန်းထဲမှာ၊ လုံးဝ အသံလုံတယ်။'

စိတ်ကြိုက်အော်လို့ရတယ်'

စမ်းရေပြာစာပေ

www.burmeseclassic.com

'ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ရေချိုးခန်းမရှိဘူး'

'မရှိရင် ရှိအောင်လုပ်ပေါ့။ ငါဆိုလိုတာက

ကိုယ်ပိုင်အိမ်တစ်လုံးရှိအောင်လုပ်၊ ပြီးရင် အဲဒီအိမ်မှာ

လုံးဝ အသံလုံတဲ့ ရေချိုးခန်းတစ်ခု ဖန်တီး။

အသံလုံတဲ့ရေချိုးခန်းပါတဲ့ အိမ်တစ်လုံးကို ပိုင်

ဆိုင်အောင်လုပ်၊ ပြီးရင်၊ မင်းတို့... အော်လို့ ရပြီ'

'ဒါဆို အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့က ပိုက်ဆံရှိမှ

ဖြစ်မှာပေါ့၊ ပိုက်ဆံရှာရမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား'

'ဒါပေါ့၊ ရေချိုးခန်းတစ်ခန်းစီပိုင်ဖို့ အိမ်တစ်လုံးစီ

ရှိဖို့ နောက်ဆုံး အသံလုံတဲ့အခန်းကြီးတစ်ခန်း ပိုင်ဆိုင်

ဖို့ မင်းတို့ ကြိုးစားကြရမှာပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်ဘူးလား'

အားလုံး လက်ခံကြပါတယ်။ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ပြီး ငွေရှာရ

တော့မယ်လို့ အဓိပ္ပါယ်သက်ရောက်စေတာကို သူတို့ သိသွားကြပါတယ်။

'ရေချိုးခန်းပါတဲ့ အိမ်တစ်လုံးကို ပိုင်ပြီးရင် သီချင်း

အော်မဆိုချင်တော့ရင်တောင် ကိုယ်ပိုင်အိမ်တစ်လုံး

တော့ အဖတ်တင်သွားမှာ'

လို့ လူငယ်တစ်ယောက်က တက်တက်ကြွကြွ ပြောပါတယ်။

'ဒါပေါ့၊ ဒါပေါ့' လို့

ကျွန်တော်ထောက်ခံလိုက်ပါတယ်။ ။

2003, May (28)

အတွဲ(၂)၊ အမှတ်(၉၃)၊ နံနက်ခင်းသတင်းဂျာနယ်

ပုဏ္ဏားဘက္ခန်း၊ လက်စားချေခြင်းနှင့်
ကျော်ဟိန်း၏လက်ထဲက တူ

69
KARN

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ဆရာမင်းသိခံရေးတဲ့ 'ပုဏ္ဏားဘာကွန်း' ဝတ္ထုကို စွဲခဲ့မက်မက် ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အရမ်းလည်း ကြိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကြိုက်ခဲ့ရသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆင်းရဲသား၊ အနှိမ်ခံဘဝ၊ ပုဏ္ဏားဘာကွန်းကလည်း ဆင်းရဲသား၊ အနှိမ်ခံဘဝ၊ ဘဝတူ အချင်းချင်းပါလားဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ခံစားဖတ်ရှုခဲ့မိလို့ ဆိုပါတော့။

စမ်းရှေ့ပြာစာပေ

ဆင်းရဲသား ပုဏ္ဏားဘကွန်းက ၇ နှစ်အတွင်း သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏား
ဘကွန်းဖြစ်သွားတဲ့အခါ အားကျစိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါတယ်။
ဒါ့အပြင် သူဌေးကြီး ပုဏ္ဏားဘကွန်းက သူ ဆင်းရဲမွဲတေတုန်းက အနိုင်
ကျင့်စော်ကားခဲ့တဲ့သူတွေကို ပြန်ပြီးလက်စားချေတဲ့အခါ အားပါးတရ
ကို သဘောကျဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဘယ်လောက်ထိ သဘောကျခဲ့သလဲဆိုရင် 'ငါလည်း ပုဏ္ဏား
ဘကွန်းလို တိုးတက်ချမ်းသာအောင် လုပ်မယ်။ ချမ်းသာပြီဆိုတာနဲ့
ငါ့ကိုနှိမ်ခဲ့တဲ့သူတွေ၊ စော်ကားခဲ့တဲ့သူတွေကို ပြန်ပြီးလက်စားချေမယ်လို့
ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

ရင်ထဲ အသည်းထဲမှာ (ဒိုင်ယာရီထဲမှာ) အငြိုးအတေးတွေ
လက်စားချေရမဲ့စာရင်းတွေ ပြည့်သိပ်နေခဲ့ပါတယ်။

(တကယ်တော့ ပုဏ္ဏားဘကွန်းဝတ္ထုရဲ့အနှစ်သာရဟာ 'လက်စား

ချေခြင်း'မဟုတ်ပါဘူး။ 'ချမ်းသာမှုအစစ်ကို ရှာဖွေခြင်း' သာ ဖြစ်ပါ
တယ်)

လူငယ်ဘဝက ဖတ်ဖြစ်ခဲ့တာဆိုတော့ ပုဏ္ဏားဘကွန်း ချမ်းသာ
အောင် လုပ်ခဲ့တာတွေ၊ လက်တုန့်ပြန်တာတွေကိုသာ လက်ခံနှစ်ခြိုက်ခဲ့မိ
တာပါ။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းက တကယ့်ချမ်းသာမှုအစစ်ကိုရှာဖွေဖို့ သူ့ရဲ့
လောကီချမ်းသာမှုတွေကို စွန့်ခွာခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်တော် (အဲဒါကို) မနှစ်သက်
ခဲ့ပါဘူး။

လူငယ်ဆိုတော့ 'ချမ်းသာအောင် မနည်းကြိုးစားထားရတာ။
စွန့်ပစ်ရမှာ နှုတ်ပြောကြား' လို့ တွေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အကျဉ်းချုပ်ပြောရရင် ပုဏ္ဏားဘကွန်းဝတ္ထုကိုဖတ်ပြီး ချမ်းသာ
အောင်လုပ်ဖို့ လူတချို့ကို လက်စားချေဖို့အတွက်သာ အတုယူဖြစ်ခဲ့ပါ

ဒေါက်တာနတ်အိုးကဲ့နှင့် စိတ်အပိုင်းအစများ

တယ်။ (ဆရာကြီးမင်းသိမ်ပေးချင်တဲ့ဝတ္ထုရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အစစ်ကို ပြည့်
ပြည့်ဝဝမယူဘဲ ကိုယ်လိုချင်ရာကိုသာ ကောက်သင်းကောက်ပြီး ယူခဲ့မိ
ပါတယ်)

ဘဝမှာ တစ်ခုခုကို ရင်ဆိုင်ရပြီဆိုရင် အားချင်းညီတဲ့အခါ
ချက်ချင်း လက်တွဲပြန်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အားချင်းမမျှ၊ အခြေအနေမပေးတဲ့
အခါ (ရက်တွေ လတွေ နှစ်တွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ) အငြိုးအတေး
ထားပြီး တိတိကျကျ အနိုင်ပြန်ယူခဲ့တယ်။ လက်စားချေခဲ့တယ်။ လက်စား

ချေခြင်းဟာ ချိုမြိန်တဲ့အရသာတစ်မျိုးပဲလို့ သတ်မှတ်ပြီး ဘဝကို အငြိုး

အတေးတွေနဲ့ ဖြတ်သန်းဖြစ်ခဲ့တယ်။

၁၉၉၅-၉၆ ခုနှစ်လောက်တုန်းက ရုပ်ရှင်မင်းသား (ဦး)ကျော်ဟိန်း
ဆီကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင်ပညာသွားသင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကို
ချစ်လို့ သွားတာပါ။ ဦးကျော် ဘာလုပ်လုပ် ကူညီဖို့ သွားခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ဘဝတုန်းက ကျွန်တော်တို့ကို အလွမ်းမိုးဆုံး
လူဟာ 'ကျော်ဟိန်း' တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း
တွေအားလုံးက (ဦး)ကျော်ဟိန်းကို 'ဂေါ်လီတို့ရဲ့ဖခင်ကြီး' လို့တောင်
အမည်ပေးပြီး ချစ်ခင်ခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒီသံယောဇဉ်နဲ့ ဦးကျော်ဆီကို သွား
ဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ။

အဲဒီ ၉၅၊ ၉၆ ခုနှစ်ဝန်းကျင်မှာ ဦးကျော်က လူငယ်မျိုးဆက်
သစ်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းဖို့ သတင်းစာထဲကနေ လူငယ်မျိုးဆက်သစ်တွေကို
ခေါ်ယူခဲ့တာပါ။ အကျဉ်းချုပ်ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ ဦးကျော်ရဲ့ရှိုက်ကွင်း
တွေကို လိုက်ပါခဲ့ကြရပါတယ်။ ရှိုက်ကွင်းနားတဲ့အချိန်ခဏတိုင်း ကျွန်တော်
တို့ကို စိတ်တွေပြောင်းလဲဖို့ ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့ပါတယ်။

သူ့စကားလုံးတိုင်းကို နားလည်တဲ့လူတွေရှိသလို နားမရှင်းတဲ့လူ
တွေလည်း ရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဦးကျော်ဘာပြောပြော

နားလည်လက်ခံနိုင်ပါတယ်။ (ဒါတောင် ဟိုတလောက ဦးကျော်ကို နား
မလည်လို့ စိတ်ဆိုးမိခဲ့သေးတယ်။ အခု စိတ်မဆိုးတော့ဘူး။)

ပြောလက်စ စကားကို ပြန်ကောက်ရရင်...။

ပုဏ္ဏားဘကွန်းဝတ္ထုဖတ်ပြီး ကျွန်တော်ကြီးစားခဲ့တယ်။ ပုဏ္ဏား
ဘကွန်းလို့ပဲ မကျေနပ်တဲ့လူတွေအပေါ် အကွက်ကျကျ လက်တုံ့ပြန်ခဲ့
တယ်။ ပေဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ကြိတ်မိတ်ခံပြီး တူဖြစ်တဲ့အလှည့်မှာ မညှာ
မတာ ပြန်ပြီးထုပစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအကျင့်ဆိုးကြီးက ၁၉၉၅-၉၆ တုန်းက
မိဒီယိုရှိုက်ကွင်းတစ်ခုမှာ ဦးကျော်ပြောခဲ့တဲ့ ဆုံးမစကားတစ်ခွန်းထဲကြောင့်
လုံးဝပျက်ပြားသွားခဲ့ရပါပြီ။

တဲ့ကောင်ရဲ့ ခေါင်းပေါ်ကနေ အဲဒီတူကို ကိုင်မြှောက်
လိုက်။ ငါ ပြန်ထုလို့ရပြီ... လို့လဲလိုက်။ ပြီးတာနဲ့ မထုနဲ့
အဲဒီတူကြီးကို အသာလေး လွှတ်ပစ်လိုက်။ အဲဒါ
ဂေါ်လီပဲ။ အဲဒီစိတ်မျိုး အမြဲတမ်း မွေးထား'

ဦးကျော်ရဲ့စကားကို ကြားကြားချင်း ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ နင့်သွား
ရပါတယ်။

သူက အားလုံးကို ပြောနေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကို
ရည်ညွှန်းပြီး ပြောနေတယ်လို့ ခံစားရပါတယ်။ အဲဒီအချိန် အဲဒီစကားကို
ကြားပြီးကတည်းက ကျွန်တော်လက်ထဲက (လက်စားချေခြင်းဆိုတဲ့) 'တူ'
တစ်လက်ကို လွှင့်ပစ်ခဲ့ပါတယ်။

အခုအချိန်အထိပါပဲ။

အားလုံးကို ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အားလုံးအပေါ်

'မင်းတို့တွေက ဂေါ်လီတွေ၊ ဂေါ်ဆိုတာ အပီကို
ဂေါ်နေရတယ်။ ဂေါ်စိတ်အပြည့်ထားရတယ်။ ဂေါ်စိတ်
ဆိုတာ ဘာလဲ... သိလား။ 'ပေ'ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ လူ့
လိမ့်ခံလိုက်။ ကြိတ်မှိတ်ပြီး ခံလိုက်။ ပြီးရင် 'တူ'ဖြစ်
အောင် ကြိုးစား။ တူဖြစ်ပြီဖြစ်ဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်ကို ထုခဲ့

ဒေါက်တာနတ်အိုးကဲ့နှင့် စိတ်ဇာတ်အပိုင်းအများ

(၈၀%) လောက် သည်းခံနားလည်ခဲ့ပါတယ်။ (လက်စားချေတဲ့အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မလုပ်တော့တာကတော့ သေချာပါတယ်) ကျွန်တော့်လက်ထဲက 'တူ' ကို ကျွန်တော် လွှတ်ချပစ်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

ချမ်းသာချင်တဲ့လူငယ်တိုင်း ပုဏ္ဏားဘကွန်းဝတ္ထုကို ဖတ်ဖြစ်စေ ချင်ပါတယ်။ ပြီးရင်လည်း 'တူ' ဖြစ်တဲ့အခါ ပြန်မထုဖြစ်ဖို့ကိုလည်း ကျွန်တော် စကားလက်ဆင့်ကမ်းလိုက်ပါတယ်။

အားလုံးသောလူသားများ ချမ်းသာခြင်းအစစ်၊ ကျန်းမာခြင်း အစစ်၊ ဝမ်းသာခြင်းအစစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပိုင်ဆိုင်ကြပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆန္ဒဆုမွန်ခြေပါတယ်။

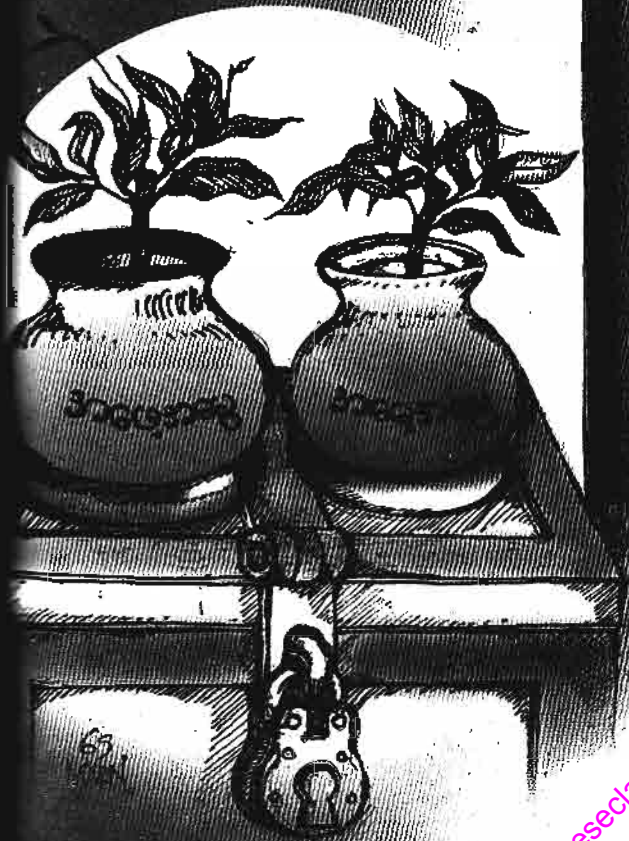
2003 Feb 18,

11:30 A.M

အတွဲ(၂)၊ အမှတ် (၈၅)၊ နံနက်ခင်းသတင်းဂျာနယ်

စမ်းရေပြာစာပေ

အမွေမက်သူများ

'အမွေ'။ ။ မိဘ၊ ဘိုးဘွား၊ စသည်ထံမှ ဆက်ခံရရှိသော
ပစ္စည်းဥစ္စာ... ဟု မြန်မာအဘိဓာန်တွင် ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။

စမ်းချောင်းမြို့နယ်

ကျွန်တော်တို့ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် 'အမွေ' နှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စ ပိစွ၊ ပဋိပက္ခတို့ကို မကြာခဏ ကြားရ ကြုံရတတ်ပါတယ်။

အမွေစား အမွေခံ၊ အမွေဆိုင်၊ အမွေပြတ်၊ အမွေအနှစ်၊ အမွေလု၊ အမွေခွဲ၊ မိမွေ၊ ဘမွေ စသည်ဖြင့်သော ဝေါဟာရတို့ကိုလည်း နားယဉ်လျက်ရှိပါသည်။

မိဘမရှိတော့သဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော တိုက်စာ အဆောက်အဦ ပစ္စည်း ပစ္စယတို့ကို သားသမီးမြေးမြစ်တို့က ခွဲဝေယူကြသည်လည်းရှိ၏။ အဝေမတည့်သဖြင့် တရားရုံးသို့ ရောက်သွားကြသည်များလည်း ရှိ၏။

တချို့ဆိုလျှင်...

မိဘသက်ရှိထင်ရှား ရှိနေပါသေးလျက် (မိဘမသေခင် ခွဲဝေပေး ခဲ့သည့် အတိုင်းအတာကိုပင်လျှင်) မကျေမနပ်နှင့် ဘယ်ရွေ့ ဘယ်မျှ

ပေးမှ ကျေနပ်နိုင်မည်ဟု မိဘအပေါ် ပြန်လည်တောင်းဆိုသည်များကို လည်း နားရှက်စဖွယ် ကြားသိနေရသည်။

အသားတုံးတစ်တုံးကို တိရစ္ဆာန်တွေ ပိုင်းအုံး၊ လူယက် စား
သောက်ကြသလို အလူအယက် ခွဲဝေယူရသည့်အရာလား။

ဒါမှမဟုတ်...

မပျောက်မပျက်အောင် ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းထားရမည့် အရာ
လား။ (မကွဲပြားချင်တော့ပေ)။

သိန်းတစ်ထောင်တန်သည့် အဆောက်အဦတစ်ခုကို သားသမီး
ငါးယောက်က တစ်ယောက်လျှင် သိန်းနှစ်ရာစီ ခွဲဝေယူသင့်သလား။
သို့တည်းမဟုတ်...။

ထိုသိန်းတစ်ထောင်တန် အဆောက်အဦကိုပင် သားစဉ်မြေးဆက်
မပျောက်မပျက်အောင် (ခွဲဝေယူခြင်းမပြုဘဲ) ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းထား
သင့်သလား ဆိုသည်ကိုပင် ကျွန်တော့်မှာ ရဲရဲရင့်ရင့် ကွဲကွဲပြားပြား
မတွေ့မှတ်ဘဲတော့ပေ။

ထို့ကြောင့်...

'အမွေ' ဟူသော ဝေါဟာရအပေါ် ကျွန်တော် ဆန်းစစ်ချင်လာ
သဲသည်။ 'အမွေ' ဆိုတာ...

ဒေါက်တာနတ်အိန္ဒြေနှင့် စိတ်စိတ်အပိုင်းအစများ

၉၆

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

လူတော်တော်များများသည် အမွေလုနေကြသောကြောင့်ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

မိမ္မေ့ ဘမ္မေ့ဆိုသည်ကတော့ လက်ခံ ထွေးပိုက် ထိန်းသိမ်းထား

အပ်သောအရာဟု ကျွန်တော် ပြောဝံ့ပါသည်။

စမ်းပြောစာပေ

စမ်းပြောစာပေ

ဒေါက်တာနတ်အိုးကဲ့နှင့် စိတ်၏အပိုင်းအစများ

ထို့ကြောင့် လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ်ခန့်က...

ကျွန်တော့်အဖေနှင့် ကျွန်တော့်အမေထံမှ ကျွန်တော် အမွေ

တောင်းခံခဲ့ပါသည်။

(အဖေနှင့်အမေ မသေဆုံးသေးဘဲနှင့် ကျွန်တော် အမွေရပြီး

ဖြစ်ပါသည်။)

အဖေထံမှ ရွှေအိုးတစ်လုံး တောင်းခံရရှိပါသည်။

အမေထံမှ ငွေအိုးတစ်လုံး တောင်းခံရရှိပါသည်။

(ထိုရွှေအိုး၊ ငွေအိုးတို့မှာ ဘုရားစောင်းတန်းမှ ဝယ်ယူထားသော

ရွှေရည်သုတ်(မြေ)အိုးနှင့် ငွေရည်သုတ်(မြေ)အိုးတို့ ဖြစ်သည်)

ထိုရွှေအိုးနှင့်ငွေအိုးတို့အထဲတွင် ရေနှင့်သပြေခက်တို့ကိုထည့်ပြီး

ဘုရားကျောင်းဆောင်နံဘေးတွင် ကျွန်တော်တင်ထားပါသည်။ ရွှေအိုး

သည် အဖေအမွေ၊ ငွေအိုးသည် အမေအမွေဟု သဘောထားပြီး အဖေ

နှင့်အမေကို ရည်စူးလျက် ညစဉ်ရှိခိုးဖြစ်ပါသည်။

အမွေလုနေသူတွေ ဘယ်လိုခံစားကြရသလဲ ကျွန်တော်မသိပါ။

ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်းအတွက်မူ ဖခင်ထံမှ တောင်းယူခဲ့သော ရွှေ

ရည်သုတ်မြေအိုးလေးနှင့် မိခင်ထံမှ တောင်းယူခဲ့သော ငွေရည်သုတ်

မြေအိုးလေးတို့ကို မကွဲမရှုအောင် ထိန်းသိမ်းရသည်မှာ အလွန်ခက်ခဲ

လွန်းပါသည်။

အဖေနှင့်အမေ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေစဉ် ထိုအိုးလေးတွေ ကျကွဲ

သွားပါက နောက်ထပ်ဝယ်ခိုင်း၍ ရနိုင်သော်လည်း သက်ရှိထင်ရှား မရှိ

တော့သည့်အခါ ကွဲကြေသွားပါက မည်သို့မျှ အစားမရနိုင်ပါ။

အမွေလုနေကြသူများအနေဖြင့် တိုက်တာ အဆောက်အဦ ရွှေငွေ

ကျောက်သံပတ္တမြားတို့ကို မကွဲမရှု မပျောက်ပျက်အောင် မည်သို့ ထိန်း

သိမ်းကြမည် မသိ။

ကျွန်တော့်မှာတော့...

အဖေနှင့်အမေထံမှ တကူးတကနှင့်တောင်းခံထားခဲ့ရသော

(အမွေပစ္စည်း) ရွှေအိုးနှင့်ငွေအိုးလေးကို မကွဲမရှုအောင် ဖွဖွရွရွ

ထိန်းသိမ်းနေရပါသည်။

အမွေလုနေကြသူများခင်ဗျား။

အမွေဆိုတာ...

ခွဲဝေလုယက်ကြရမည့်အရာလား။ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကြရ

မည့်အရာလား။

ဒေါက်တာနတ်အိုးကွဲနှင့် စိတ်အပိုင်းအစများ

ကွဲကွဲပြားပြား စဉ်းစားစေချင်ပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း...

ကွဲကွဲပြားပြား သိချင်ပါသေးသည်။ ။

အတွဲ(၃)၊ အမှတ်(၉)၊ နံနက်ခင်းသတင်းဂျာနယ်

ဒေါက်တာနတ်အိုးကွဲ

ကျွန်တော် အသက်သုံးဆယ့်တစ်နှစ် ပြည့်တော့မယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို လူငယ်တစ်ယောက်အဖြစ် သဘောထားပြီး ဒီစာတွေကို ရေးပါလိမ့်။

စမ်းရေးပြာစာပေ

ဘဝခရီးသွားဖော်အချင်းချင်း အပျင်းပြေစကားပြောတာကို နားထောင်နေရတယ်လို့ပဲ သဘောထားကြပါ။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်း။ ကျွန်တော်ရေးတဲ့ ဝါကျတစ်ကြောင်းကြောင့် လူ့လောကကြီးတစ်ခုလုံး ဖွံ့ဖြိုးပြီး ပြောင်းလဲသွားမှာမဟုတ်ပေမဲ့ တစ်ဦးတစ်ယောက်တစ်ခုခု သိမြင်ရရှိသွားမယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော် ကြည်နူးပါတယ်။

ဒေါက်တာနတ်အိုးကွဲဆိုတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောပြချင်ပါတယ်။ ဒေါက်တာနတ်အိုးကွဲဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အမေရဲ့မောင်၊ ကျွန်တော့်ဦးလေး 'ဒေါက်တာ တင်ရွှန်း' ဖြစ်ပါတယ်။ ဒေါက်တာနတ်အိုးကွဲလို့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဦးလေးကို ဂုဏ်ပြုပြီး ခေါ်ဝေါ်လိုက်တာပါ။

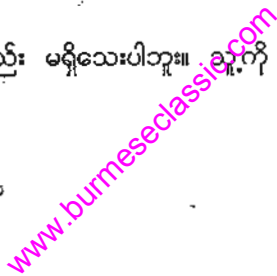
ကျွန်တော့်အဘိုးဘွား၊ အဖေအမေတွေက မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းက အညာသူ အညာသား လူဆင်းရဲတွေပါ။

လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသားမိသားစုထဲက ဆရာဝန်တစ်ယောက် ထွန်းပေါက်လာတာ အင်မတန်အားကျဖို့ကောင်းတယ်။ အင်မတန် အံ့သြစရာကောင်းတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ အဘိုးအဘွားတွေက ကျောင်းပညာမတတ်ကြပါဘူး။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့် အဘွားဆိုရင် စာလုံးဝ မဖတ်တတ်ပါဘူး။ သားသမီးတွေကို ကျောင်းထား ရမယ်ဆိုတဲ့ အသိတောင် မရှိခဲ့ပါဘူး။ အစ်မအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့် အမေက သူ့မောင်တွေ ညီမတွေကိုသာ သူ့ဘာသာကျောင်းအပ်ခဲ့ရတာပါ။

စတုတ္ထတန်းမှာ ပညာသင်ကြားနေချိန်အထိ ဒေါက်တာတင်ရွှန်းဖြစ်လာမဲ့ မောင်တင်ရွှန်းလေးဟာ သူ့ကိုသူ ဆရာဝန်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့လည်း မတွေးမိသေးပါဘူး။

ဆရာဝန်လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်လည်း မရှိသေးပါဘူး။ သူ့ကို

ဆရာဝန်ဖြစ်လာစေတဲ့အကြောင်းကတော့ သူ့ဘဝမှာ ဘယ်လိုမှ မေ့မရတဲ့အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကြောင့်ပါပဲတဲ့။ သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးပဲ ဆိုပါတော့။

စတုတ္ထတန်းတက်ရောက်ခါစ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ မောင် တင့်ရွန်းလေးဟာ မုန့်ဖိုးပဲဖိုးရဖို့ ဦးလေးဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ရဲ့အသုတ် ဆိုင်မှာ ပန်းကန်ကူဆေးတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ ပန်းကန်ဆေးရင်းနဲ့ ပန်းကန်တစ်ချပ် လွတ်ကျသွား ပါတယ်။ ပန်းကန်မကွဲပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဦးလေးဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ဆိုင်ပိုင်ရှင်က

“အသုံးမကျတဲ့ကောင်၊ နမော်နမဲ့နဲ့၊ မင်းတို့

ညီအစ်ကိုတွေက ဘာမှသုံးလို့ရမဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။

အလကားကောင်တွေ၊ နတ်အိုးကွဲတွေ”

လို့ ပြောဆိုကျိန်းမောင်းပါသတဲ့။

ပန်းကန်လွတ်ကျလို့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းတယ်လို့ပဲ မောင်တင့်ရွန်း လေး သိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ မသိတာက ‘နတ်အိုးကွဲ’ ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ ရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပဲ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ‘နတ်အိုးကွဲ’ ဆိုတာ ဘာလဲလို့ အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေကို မေးတဲ့အခါ အစ်ကိုနဲ့အစ်မက မဖြေနိုင်ကြဘူး။ ဈေးရောင်း ပြန်လာတဲ့ အဖေဖြစ်သူကို မေးတော့မှ

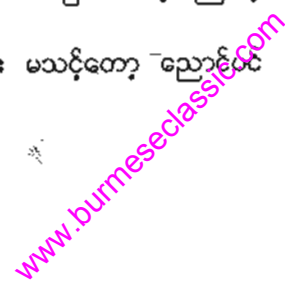
“နတ်အိုးကွဲဆိုတာ ဘယ်နေရာမှ အသုံးပြုလို့

မရတော့ဘူးလို့ ပြောတာပေါ့ သားရဲ့၊ နတ်စင်ပေါ်

တင်ထားတဲ့ နတ်အိုးက ကွဲသွားတော့ နတ်စင်ပေါ်မှာ

ဆက်ထားလို့လည်း မကောင်း၊ တခြားဆေးတဲ့ ကြောတဲ့

နေရာမှာ ထားဖို့ကလည်း မသင့်တော့ ညောင်ယင်

အောက် သွားပြီးလွှင့်ပစ်ရတာပေါ့”

လို့ ရှင်းပြတယ်လေ။

“လူတစ်ယောက်ကို နတ်အိုးကွဲလို့ပြောတာဟာ

အဲဒီလူဟာ ဘယ်နေရာမှာမှ အသုံးမကျဘူး။ အသုံး

မဝင်ဘူးလို့ ပြောတာပေါ့နော်”

လို့ မောင်တင့်ရွှန်းလေးက ဖအေကို ပြန်မေးသတဲ့။ အဖေက

“အင်းပေါ့”

လို့ ဖြေသတဲ့။ အဲဒီနေ့မှာ မောင်တင့်ရွှန်းက “နတ်အိုးကွဲ”

ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို ပါးစပ်က အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့တယ်။

နောက်နေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ပန်းကန်ကူဆေးတဲ့အလုပ်

ကို သူ မလုပ်တော့ဘူး။ အိမ်အနီးမှာရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်သွားပြီး

စာကျက်နေတော့တယ်။ ဦးလေးဝမ်းကွဲဖြစ်သူက ပန်းကန်ဆေးဖို့ လာခေါ်

တဲ့အခါ

“တင့်ရွှန်း စာကျက်နေတယ်၊ နတ်အိုးကွဲ မဖြစ်

အောင် စာကျက်နေတယ်”

လို့ မျက်ရည်တွေဝဲပြီး ပြန်ပြောခဲ့သတဲ့လေ။

အဲဒီအချိန်၊ အဲဒီအခါကစပြီး မောင်တင့်ရွှန်းက စတုတ္ထတန်းက

နေ ကျောင်းသားဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဂုဏ်ထူးမပါတဲ့နှစ်ဆိုတာ မရှိခဲ့

ဘူး။

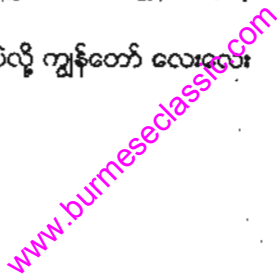
သူ့အရှိန်အဝါကြောင့် ညီမဖြစ်သူကပါ စာမတော်ဘဲ နေလို့မရ

တော့တူးပေါ့။

အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော်ဦးလေး ဒေါက်တာတင့်ရွှန်းက

ကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုပြောပြတာဟာ ကျွန်တော့်ကို

စိတ်ဓာတ်အင်အားတွေ လက်ဆင့်ကမ်းတာပဲလို့ ကျွန်တော် လေးလေး

နက်နက် ယူဆခဲ့တယ်။

“နတ်အိုးကွဲဖြစ်ရမှာကြောက်လို့ ဦးရွှန်း အရမ်း ကြိုးစားခဲ့တာ”

လို့ ပြောပြီး စိတ်နာကျင်မှုကို အင်အားအဖြစ် အသုံးပြုဖို့ ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့တယ်လေ။

အခုအချိန်မှာ တစ်ချိန်က ‘နတ်အိုးကွဲ’ လို့ အခေါ်ခံရတဲ့ ကျွန်တော့်ဦးလေး ဒေါက်တာတင်ရွှန်းဟာ နယ်မြို့တစ်မြို့မှာ မြို့နယ် ဆရာဝန်အဖြစ် အမှုထမ်းနေပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဦးလေးနေရာမှာ ကျွန်တော်သာဆိုရင် အိမ်ရှေ့က သစ်သားပြားလေးပေါ်မှာ “ဒေါက်တာတင်ရွှန်း” လို့ ရေးမဲ့အစား “ဒေါက်တာနတ်အိုးကွဲ” လို့ ရေးထားမိမလား မသိဘူး။

ကျွန်တော့်ဦးလေး နတ်အိုးကွဲ မဖြစ်ခဲ့ပါ။

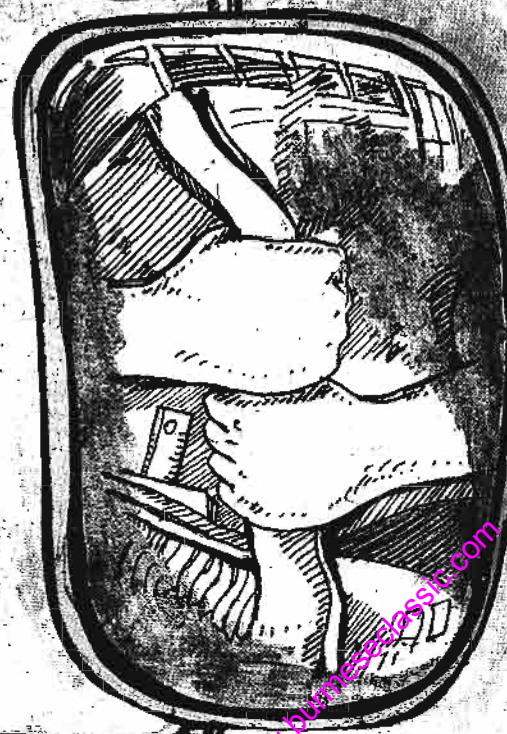
ကျွန်တော်အပါအဝင် ဒီနေ့ရှင်သန်လျက်ရှိနေကြတဲ့ လူငယ် လူရွယ်တွေအားလုံး လူ့လောကရဲ့ “နတ်အိုးကွဲ” များ မဖြစ်ကြရအောင် အထူးကြိုးစားရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကြိုးစားနေပါတယ်။ ။

အတွဲ (၁)၊ အမှတ် (၂၈)၊ သတင်းစုံ

နှစ်ဖက်မြင်

BURMESE
CLASSIC

59
MAY

ဘတ်(စ်)ကားသည် ကျပ်ညပ်လျက်ရှိ၏။ ခရီးသည်တိုင်းသည်

တိုးရင်း ဝှေ့ရင်း ရုန်းရင်းကန်ရင်းဖြင့် ချွေးတလုံးလုံး။

စမ်းချောင်းစာပေ

အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်၊ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်သည် နန်းမှရွေးစေတွေကို အင်္ကျီ(တိုက်ပုံ)၊ လက်မောင်းစဖြင့် တို့၏။ ထို့နောက် တူရှုရှိ အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ် ကျောင်းသူလေးတစ်ဦးနှင့် အကြည့် ဆုံဝစည်း။

ကျောင်းသူလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ထိုလူကြီးသည် အောက်ပါ အတိုင်း တွေး၏။ ရင်ထဲတွင် တနှင့်နင်း...။

“ငါ့သမီးလေးသာရှိရင် ဒီကလေးမလေးမအရွယ် လောက်တော့ ရှိရော့မယ်။ သမီးလေးက ချစ်စရာလေး ပါလား။ ငါ့သမီးလေးသာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့။ အို... ငါ့သမီးလေးက ဆုံးပြီးပြီပဲလေ...။ ဒီကလေးမလေးကို မြင်လိုက်တော့ သမီးလေးကို သိပ်သတိရတာပဲကွယ်” ကျောင်းသူလေးက ထိုလူကြီးကြည့်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။

သတိထားမိသဖြင့်လည်း စိတ်အတွင်းမှလည်း အောက်ပါအတိုင်း တွေး၏။

ရင်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်...။

“ဒီလူကြီး ကြည့်ရတာ ကြောက်စရာကြီး၊ အမေ က ပြောထားတယ်။ ယောက်ျားတွေက ကြီးကြီးငယ်ငယ် ယုံရတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အထူးသဖြင့် ဘတ်(စ်)ကား စီးရင်...”

ဘတ်(စ်)ကားသည် ကျပ်ညပ်လျက်ရှိ၏။

ခရီးသည်တိုင်းသည် တိုးရင်း၊ ဝှေ့ရင်း၊ ရုန်းရင်း၊ ကန်ရင်းဖြင့်

ရွေးတလုံးလုံး။ ။

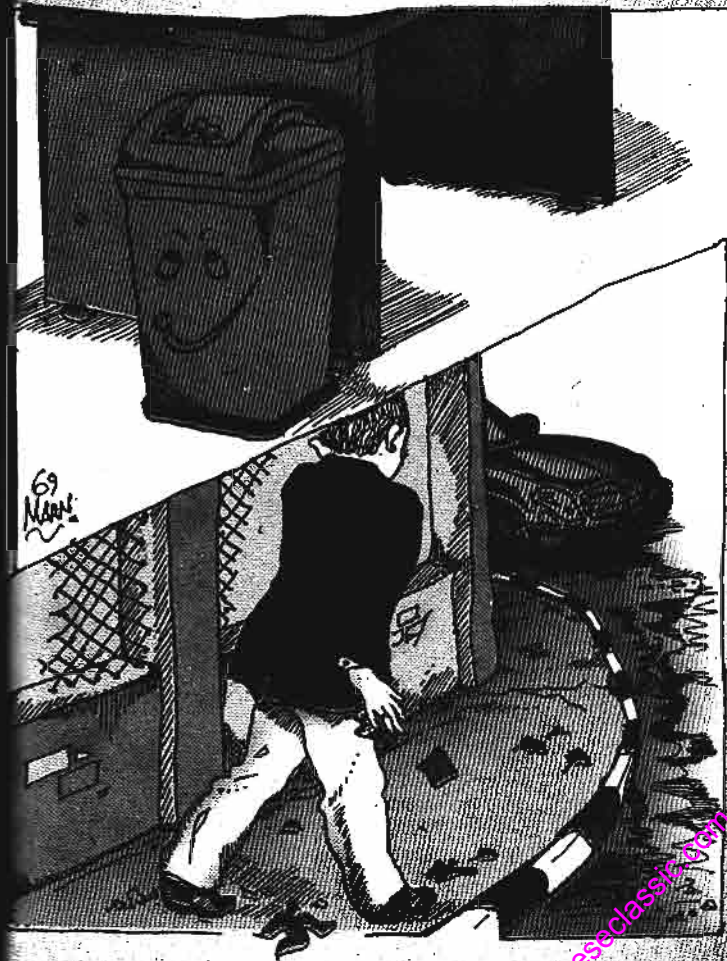
20.6.91 (6:33 PM)

1992 June

သပြေစောမဂ္ဂဇင်း

တန်ဖိုးအရှိဆုံး

ဘယ်သူ တရားပျက်ပျက်

ကိုယ်မပျက်ပါနှင့်။

ဘယ်သူ စည်းကမ်းပျက်ပျက်

ကိုယ် မပျက်ပါနှင့်။

လူ့၏တန်ဖိုးကို စည်းကမ်းက

ဆုံးဖြတ်သည်။

စည်းကမ်းရှိမှ၊ လူ့တန်ဖိုးရှိမည်။

အဲဒါ ကျုပ်တို့ငယ်ဆရာ ဆရာကြီး ဦးစံရွှေရဲ့ကျောင်းမှာ နေခဲ့စဉ်

က၊ နေ့တိုင်း ရွတ်နေကျ ဆောင်ပုဒ်။

အဲဒီဆောင်ပုဒ်ကို စာရွက်ကြီးကြီးမှာ လက်ရေးကြီးကြီးနှင့် ရေးပြီး

အိမ်နံရံမှာ ကပ်ထားတာကြာပြီလေ။ အမေတောင်မှ အလွတ်ရနေပြီ။

အိပ်ရာနီးခါစ ဒေါသဖြစ်စရာနဲ့ကြည့်ပြီး ကြည့်ပါဦး။ ခွေးသေကောင်

ကြီးကို ကျုပ်အိမ်ရှေ့တည့်တည့် လာပစ်ထားတယ်။ မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ။

လှုပ်မာလိုက်တာ။

ပစ်စရာနေရာ ရှားသလား။

အမေက 'ကိုယ့်အိမ်ရှေ့မှာတွေ့တော့ ကိုယ့်တာဝန်ပဲပေါ့' တဲ့။

မက်တယ်။ လူတော်တော်များများက ကိုယ်နဲ့လွတ်ရင်ပြီးရောဆိုတဲ့

စိတ်ဓာတ်မျိုး ဘာဖြစ်လို့မွေးနေကြတာလဲ။

အခုကြည့်။

ဒီခွေးသေကောင်ကြီးကို ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်လွှင့်ပစ်ရမလဲ။

အမှိုက်ပုံက အဝေးကြီး။ အဲဒီအမှိုက်ပုံကို ရောက်အောင်သွားနေရင်

နေ့အဖို့ ရုံးနောက်ကျမှာ ကျိန်းသေတယ်။ မနက်ရှစ်နာရီထိုးနေပြီ။

မရုထိ ရေမချိုးရသေးဘူး။ ရုံးနောက်ကျရင် ဆရာက ဘာဆူသလဲ။

မပေးနဲ့။ ဆူမှဆူ။ 'အချိန်နာရီကို မလေးစားတဲ့လူတွေဟာ စည်းကမ်းမဲ့တဲ့ လူတွေ' တဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီခွေးသေကောင်ကြီးကိုပစ်ဖို့ အိမ်မှာ ကျုပ်ပဲ ရှိတာ။ စိတ်မပါ။ လက်မပါနဲ့ ကြီးချည်ပြီး တရွတ်ဆွဲခဲ့ရတယ်။ အမှိုက်ပုံ အထိ မသွားချင်တော့ဘူး။ ရုံးနောက်ကျလိမ့်မယ်။ လမ်းထိပ်က ရေ မြောင်းထဲပဲ ပစ်ချလိုက်တော့မယ်။ အဲဒီမြောင်းက အတော်ကျယ်တာ။

စိတ်ညစ်တယ်။ မြောင်းကူးတံတားထိပ်မှာ ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးသံချောင်း ထိုင်နေလေရဲ့။ အဲဒီမြောင်းထဲကို အမှိုက်ထောင် ပစ်ခွင့် မရှိတာ။ ဒီခွေးသေကောင်ကြီးသာ ပစ်လိုက်မိရင် ကျုပ်တော့ ပြဿနာပဲ။

တောက်... ဘယ်သူကများ ကျုပ်အိမ်ရှေ့မှာ လာပစ်သွားသလဲ မသိဘူး။

စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အမှိုက်ပုံရှိရာဘက်ကို ထွက်ခဲ့ရတော့တယ်။ ရုံး တော့ နောက်ကျပါပြီ။

"မနေ့ညနေက ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့မှာ လာပစ်ထား တဲ့ ခွေးသေကောင်ကြီးကို ရှင် ညက ဘယ်မှာသွားပစ် ခဲ့သလဲ ကိုမြကြိုင်"

"ညက မြောင်းဘက်သွားပစ်တာ လူမလစ်တာနဲ့ မြောင်းဟိုဘက်က မောင်မြင့်ကောင်းတို့အိမ်ရှေ့မှာ ပစ်ထားခဲ့တယ်။ သူတို့အိမ်ရှေ့မှာ မီးမှောင်နေတာကိုး"

မြင့်ကောင်းဆိုတာ ကျုပ်နာမည်။ ကျုပ်အိမ်ရှေ့ကို ခွေးအသေကြီး လာပစ်ထားတာ လက်စသတ်တော့ ကိုမြကြိုင်ကိုး။

သူတို့လင်မယားပြောနေကြတဲ့ စကားသံကြောင့် သူတို့အိမ်ရှေ့မှာ ကျွပ်ခြေလှမ်းတွေ ရုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခွေးသေကောင်ကြီးကို ထားပစ်ခဲ့တယ်။ သူပစ်ထားခဲ့တဲ့ ခွေးသေကောင် သူ့အိမ်ရှေ့ကို ပြန်ရောက်နေတာကြည့်ပြီး ကိုမြကြိုင် သိပ်အံ့သြသွားမှာပဲ။

ရေချိုး ထမင်းစားရင်း အမေ့ကို အဲဒီအကြောင်းပြောပြတော့

အမေက

“ဘယ်သူစည်းကမ်းပျက်ပျက် ကိုယ်မပျက်ပါနဲ့ ဆို အခုတော့ မြကြိုင် စည်းကမ်းပျက်တာနဲ့ သားကပါ စည်းကမ်းလိုက်ပျက်လိုက်ပြီကော။ ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ကို သူ လာပစ်တိုင်း သူ့အိမ်ရှေ့ကို ကိုယ်ပြန်ပစ်ရမလား။”

သားရယ်... နင့်ဆောင်ပုဒ်က အိမ်မှာ အလှကပ်ထား
ရုံဆိုရင်လည်း ခွာပစ်လိုက်ပါတော့”

“ဗျာ”

ကျုပ် မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ တုန်လှုပ်သွားတယ်။ အမေ့စကား
မြားတွေကို နာခံရင်း ဆရာကြီး ဦးစံရွှေရဲ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်တယ်။
ထမင်းစားနေတဲ့လက်ကို ကမန်းကတန်းဆေးကြောပြီး အိမ်အပြင်ကို
ပြေးထွက်လာမိတယ်။ အမေ့ရှေ့မှာ ကျုပ် ရှက်လိုက်တာဗျာ။

ကိုမြကြိုင်အိမ်ရှေ့မှာ ခွေးသေကောင်ကြီး မရှိတော့ဘူး။ တခြား
အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ရှေ့မှာ ရောက်နေတယ်။ ကျုပ် အပြေးသွားပြီး ခွေးရဲ့

ခြေထောက်က ကြိုးစက် အားမာန်ပါပါနဲ့ ဆွဲမလိုက်တယ်။ မြို့တော်
စည်ပင်သာယာရေးက သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ အမှိုက်ပုံရိရာကို ကျုပ်
ခြေဦးလှည့်ခဲ့တယ်။ ဘယ်လောက်ပဲဝေးဝေး၊ ဝေးချင်သလောက် ဝေးပေ
စေလေ။

ရုံးကိုရောက်လို့ ဆရာက ‘ဘာဖြစ်လို့ ရုံးနောက်ကျသလဲ’ လို့
မေးရင် ‘စည်းကမ်းရှိတဲ့ တာဝန်တစ်ခုကို ထမ်းဆောင်နေလို့ပါ’ လို့
ကျုပ် ပြန်ဖြေလိုက်မယ်။ ချက်ချင်းတော့ ဆရာ နားလည်လိမ့်မယ်
မထင်ဘူးနော်။

အိမ်နံရံက ဆောင်ပုဒ်ကလေးကို အခုမှ ပိုပြီး ထင်ထင်ရှားရှား
မြင်ယောင်လာတယ်။ နှုတ်ကတောင် ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

“ဘယ်သူတရားပျက်ပျက်
ကိုယ်မပျက်ပါနှင့်။

ဘယ်သူ့စည်းကမ်းပျက်ပျက်

ကိုယ်မပျက်ပါနှင့်။

လူ၏တန်ဖိုးကို

စည်းကမ်းက ဆုံးဖြတ်သည်။

စည်းကမ်းရှိမှ လူ့တန်ဖိုးရှိမည်''...။ ။

(ကွယ်လွန်သူဆရာကြီး ဦးစံရွှေအား ရှိခိုးလျက်)

၁၉၉၁ ဇူလိုင်လ

မြို့တော်ရန်ကုန်မဂ္ဂဇင်း

အရိပ်တကြည့်ကြည့်

G9
MARN

၁။

၂၀၀၅ ဇေဇော်ဝါဒီလ (၁) ရက်က ကျွန်တော် အသက်
(၃၈)နှစ် ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ စိတ်မြန်လက်မြန် စမိုက်၊ ယခုအရွယ်အထိ
သိပ်မပျောက်ချင်သေးပါ။ (နည်းနည်းပါးပါး ကျန်နေပါသေး
သည်။) စိတ်အလို့မကျသည်တို့ကို မြင်ကြုံရသည့်အခါတိုင်း ငယ်စဉ်

တုန်းကလို တုတ်ဆွဲခါးဆွဲ မလုပ်ဖြစ်တော့သော်လည်း “ငယ်ငယ်က စိတ်နဲ့သာဆိုရင်တော့ကွာ” ဟု အံသွားချင်းကြိတ်ပြီး “စိတ်” ထဲက ကြိမ်းဝါးသံသည် စကြာဝဠာတစ်ခွင်လုံး မြည်ဟိန်းသွားနိုင်လောက်ပေ၏။

လူဆိုးလူခိုက်ကြီးလုံးလုံး မဖြစ်ခဲ့သော်လည်း မိဘစကားကို မြေဝယ်မကျ နားမထောင်ခဲ့သူ၊ စကားပြောလျှင် ဂျစ်ကန်ကန်ပြောတံတ်သူ၊ ထစ်ခနဲဆို လက်သီးချင်းယှဉ်ထိုးဖို့ (ကိုယ်ခံလိုက်ရလျှင်လည်း တစ်နေ့နေ့မှာ ပြန်ချဖို့) လက်စားချေဖို့ ပြီးတော့ တစ်ခြားစရိုက်ဆိုးတွေဖြင့် ဝှင်သန်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ရန်ဖြစ်ပြီး ပြန်လာရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ညဉ့်နက်မိုးချုပ်မှပြန်လာရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဖေ (သို့မဟုတ်) အမေက တပျစ်တောက်တောက် ပြောဆိုဆုံးမကြပါဒ် ခြေနေ့တတ်လေ၏။ (စိတ်ညစ်စရာ စကားသံများ၊ နားညှိုး

ရာ ဆူညံသံများဟုသာ ထိုစဉ်က တွေးမှတ်ခဲ့မိသည်။)

အမည်မသိ အခြားနွယ်ပင်လေးတွေကိုလည်း စိုက်ပျိုးခဲ့သေး
သည်။ အိမ်ဝင်းထဲရံပေါ်သို့ လှလှပပ တွန့်တွန့်ကွေးကွေးလေးတွေ
နွယ်ခွေရစ်ပတ်သည်အထိတော့ ပြုစုနိုင်ခဲ့၏။

ကြက်ဟင်းခါးပင်လည်း စိုက်ခဲ့သေးသည်။ အသီးသီးသောအခါ
ချေးရက်။

အပင်တွင်သီးနေသည့်အတိုင်း ဝင်းဝါပြုတ်ကျသွားသည်အထိ
သည်အတိုင်း ထားဖြစ်သည်။ (သီးကင်းလေး တွေ့ရစဉ်ကပင်လျှင်
ကျွန်တော် တော်တော်ပျော်ပါသည်။)

ရွှေပန်း၊ ငွေပန်း၊ စံပယ်ပန်း၊ နှင်းဆီပန်းလေးတွေကိုလည်း
အတောက်တခေါက် အသိဉာဏ်ဖြင့် စိုက်သည်။ ပန်းပင်တစ်ပင်ပင်တွင်
အဖူးအပွင့်တွေ ဖူးပွင့်နေသည်ကို တွေ့ရုံဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ အပျော်ကြီး
ပျော်ပြီး “ဖူးနေပြီ၊ ပွင့်နေပြီ” ဟု ကြွားဝါတတ်ပြန်၏။

၂။

နွယ်ပင်၊ ပန်းပင်ငယ်လေးများကို အိမ်၏ မြေကွက်လပ်သေးသော
လေးထဲတွင် စိုက်ပျိုးထားခဲ့သည်။ ဝါသနာပါတာလား။ သိချင်လို့ ထုတ်
ကြည့်တာလားတော့ ကျွန်တော် မသဲကွဲ (အသက်ဆယ့်လေးနှစ်လောက်
တော့ ရှိနေပေပြီ။) ဘူးသီးစေ့လေးများကို ရေစိမ်ပြီး မြေသွေးများထဲ
တွင် ထည့်စိုက်ဖူးသည်။ တစ်ခါမျှ မဖြစ်မြောက်ပါ။

ထိုနွယ်ပင်၊ ပန်းပင်လေးများကို ကြောင်တိုးလျှင် ကြောင်သည် ကျွန်တော့်ရန်သူ။

ခွေးတိုးလျှင် ခွေးသည် ကျွန်တော့်ရန်သူ။ ကြက်ဆိတ်လျှင် ထိုကြက်သည် (မည်သူကြက်ဖြစ်ဖြစ်) ကျွန်တော့်ဟင်းစား။

နွယ်ပင်လေးတစ်နွယ်၏ တစ်နေ့တစ်နေ့ ထွက်ပြုလာတတ်သော ရွက်နုအညွန့်လေးကိုလည်းကောင်း၊ ပန်းပင်လေးတစ်ပင်၏ အပွားအင့်လေးများကိုလည်းကောင်း၊ မနက်တိုင်း ရေလောင်းရင်း ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေတတ်သည်။ (တစ်ခါတစ်ရံ ပန်းတစ်ပွင့် ပွင့်လာမည်ကို လည်းကောင်း၊ ရွက်နုတစ်ရွက် ထွက်ပြုလာမည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဥလုံးပေါက် ထိုင်ကြည့်ဖူးသေး၏။)

ပွင့်သောပန်းကိုလည်း သူ့အတိုင်း အပင်တွင် နွမ်းသွားသည်အထိ ကျွန်တော်ထွားသည်။ တောင်းလျှင်မပေး။ ဝယ်လျှင်မရောင်း။ မထိုရက်

မတို့ရက်၊ မခူးရက်၊ မဆွတ်ရက်၊ (ထိုအပွင့်၊ ထိုအသီးတို့ကို ယင်းတို့၏ အပင်ညှာတွင် ထာဝရတည်ရှိနေအောင် ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဟုပင် လိုက်လံမေးမြန်း ကြိုးပမ်းခဲ့ဖူးသည်။)

အပွင့်လည်း ကြာကြာမခံ။ အသီးလည်း ကြာကြာမမြီး။ အပင်လည်း ထာဝရမလန်းဟု သိရသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ လောကသဘော သဘာဝကိုပင် ဘဝင်မကျချင်တော့။ (သို့သော် ကြာနိုင်သမျှ ကြာကြာခံအောင်၊ မြဲနိုင်သမျှ ကြာကြာမြဲအောင် လန်းနိုင်သမျှ ပိုပြီးကြာကြာလန်းအောင် ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းခဲ့လေသည်။)

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ခေါင်းရင်းတွင် အိမ်တစ်အိမ်ရှိသည်။ ထိုအိမ်နှင့် ကျွန်တော်တို့အိမ်အကြား (မြေကွက်လပ်နှစ်ခုစပ်ကြား)တွင် မာလကကပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိ၏။

ထိုသို့ခူးဆွတ်နေသော ဝါးလုံးရှည်ကြီးသည် အညွန့်တက်ခါစ ကျွန်တော် ကြက်ဟင်းခါးစင် တစ်စင်ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြုတ်ကျ၏။ ဝါးခြမ်းလေးတွေဖြင့် ချည်နှောင်ထားသော ကြက်ဟင်းခါးစင် ပျက်စီး သွားတာ ကိစ္စမရှိ။ အညွန့်တက်ခါစ ကြက်ဟင်းခါးပင်လေး မထိခိုက်ဖို့ လိုအပ်သည်။

ဝါးလုံးပြုတ်ကျသည်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ကျွန်တော်အပင်လေး ကို ကျွန်တော် ပြေးကြည့်၏။ အပင်သေးသေး နုနုလေးသည် အညွန့် ကျိုးလျက်။

နွတ်မှ စကားကြမ်းများထွက်ပြီး အော်ဟစ်ရင်း နီးရာတုတ် တစ်ချောင်းကို ကောက်ယူလျက် ကျွန်တော် မာလကာပင်ပေါ်သို့ တက်ပြီး အပင်ပေါ်ကလူကို မမိမကမ်း လှမ်းရိုက်၏။ လူကြီးသူမတွေ အော်ကြ ဟစ်ကြဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆူညံသွား၏။

ကျွန်တော်ကို အပင်ပေါ်အထိ တက်ဆွဲထူဆွဲသည်။ အပင်အောက် မှ ဟန့်တားသူ တားသည်။ အမေ့အသံကြားမှ ကျွန်တော် အပင်အောက် သို့ ဆင်း၏။ ဒါတောင်မှ လက်ထဲမှတုတ်ကို မလွှတ်သေးဘဲ

“မင်း ဆင်းရဲရင် ဆင်းခဲ့”

ဟု ပြောရင်း မာလကာပင်အောက်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေ သေးသည်။ (စိတ်တိုလွန်းသဖြင့် စောစောက ဝါးလုံးပြုတ်ကြခဲ့သည် ကြက်ဟင်းခါးစင်ကိုပါ ရိုက်နှက်ဖြိုချပစ်လိုက်၏။)

“မတော်တဆဖြစ်တာပါ”

ဟု မာလကာပင်ပေါ်ကလူ အော်ပြောနေသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် လက်မခံ။ (အနည်းဆုံး ကျွန်တော်အပင်လေး အညွန့်ကျိုးသွားသလို သူ့လက်ဖျံရိုးတစ်ချောင်းလောက်တော့ ရိုက်ချိုးချင်သေးသည်။)

ဆွဲကြ၊ လွှဲကြ၊ ဖျောင်းဖျက်ဖြင့် အချိန်အတော်ကြာအောင်အခါ

ကျမှ ကျွန်တော် အိမ်ထဲသို့ရောက်၏။ ကျွန်တော် အိမ်ထဲသို့ရောက်မှ မာလကာပင်ပေါ်ကလူ အောက်ဆင်းသည်။ ဆင်းသည်ကို မြင်လျှင် မြင်ခြင်း ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်ဖို့ပြင်သေးသည်။ အမေ တံခါးပိတ်ထား၏။

“ဒီအပင်သေးသေးလေး ပျက်စီးသွားတာ နင်

ဘာဖြစ်လို့ ဘီလူးစီးနေရတာလဲ”

အမေ၏ တည်ငြိမ်သည့် အမေးစကား...

“သားစိုက်ထားတာ မေမေရဲ့ အခု အညွန့်ကျိုး

သွားပြီ၊ မတော်တဆပဲ ပြောပြော၊ တမင်ပဲလုပ်လုပ်၊

အညွန့်ကျိုးသွားတာ သားအပင်၊ သား ပြုစုယုယထား

တဲ့ အပင်၊ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေတဲ့အပင်၊

ဘယ်သူမှ ထိလို့မရဘူး”

အမေက ကျွန်တော်လက်ထဲမှ တုတ်ကိုယူသည်။ နံရံတွင် ညင်သာစွာ ထောင်လိုက်ပြီး

“နင်စိုက်ထားတဲ့အပင် အညွန့်ကျိုးသွားတာ

မြင်ရတော့ နင် ဘယ်လိုခံစားရသလဲ”

“အသည်းဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာတယ်”

အမေက သောက်ရေအိုးစင်မှ သောက်ရေတစ်ခွက်ခပ်ပြီး

ကျွန်တော်ကို တိုက်သည်။ ကျွန်တော် ယူသောက်လိုက်၏။ ခွက်ကို ပြန်ယူ

ပြီး အမေက

“ဒီဘဆိုတာလည်း သူတို့မွေးထားတဲ့ သား

သမီးတွေကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေရတာ။

အညွန့်ကျိုးသွားမှာ အရမ်းစိုးရိမ်တယ်။ လူညွန့်တုံး

သွားရင် ရင်ကွဲမတတ် ခံစားကြရမှာ။ အဲဒါတို့ နင်

တွေ့ကြည့်စမ်း သား။ နင်စိုက်ထားတဲ့အပင် တစ်ခုခု
 ကြောင့် ထိခိုက်ပျက်စီးသွားတာကို နင်မကြံ့ချင်သလို
 မေမေတို့ကလည်း မွေးထားတဲ့ သားသမီးတွေကို
 တစ်ခုခုကြောင့် ပျက်စီးသွားမှာ မလိုလားဘူး။ နင်
 မိဘနေရာကနေ နင့်အပင်လေးတွေကို သားသမီး
 လေးတွေအဖြစ် သဘောထားပြီး တွေးကြည့်စမ်း။”

အောင် လာလုပ်နေပြန်ပြီ”
 ၇ စိတ်ထဲက ပြောမိခဲ့သေးသည်။

ဒေါသဖြစ်နေသဖြင့် အမေခိုင်းသလို ကျွန်တော် မတွေ့ကြည့်ဖြစ်
 ခဲ့ပါ။
 သို့သော် ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ ငြိမ်သက်သွားသည်။
 အမေ့ကို ဘာမျှပြန်မပြောဖြစ်သော်လည်း ထိုစဉ်က အမေပြောခဲ့
 သည့် စကားများကိုတော့ ကျွန်တော် မှတ်မိနေခဲ့၏။

“မေမေကလည်း ဒေါသဖြစ်နေတဲ့သူကို တွေ့

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဝင်ပေါက်၊ ထွက်ပေါက်တွေ

အကုန်ပိတ်ထား၊ မီးတွေဖွင့်ပါဗျို့၊ မီးတွေဖွင့်ထားပါ”

ကျွန်တော်အော်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေအော်သည်။ သူခိုးအဝင်ခံရ

သည် ကာယကံရှင်တွေ၏လက်ထဲတွင် တုတ်များကိုယ်စီ။

ကျွန်တော့်အော်သံကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။ လူတော်တော်များများ

နိုးသွား၏။ အမေနိုးသွားပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ဟဲ့ သားကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေ၊ အိပ်တော့”

“နင့်အသံကြားလို့ ငါထွက်လာတာ”

“သား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဟိုး... သူခိုး ခိုးလို့

သူခိုးကပ်လို့”

“အဲဒါ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ၊ ကင်းသမားတွေရှိအယ်

၄။

လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်က ည (၂)နာရီလောက်တွင် ရပ်ကွက်

မှာ သူခိုးကပ်သည်။ ကျွန်တော် မအိပ်ဖြစ်သေး။ သူငယ်ချင်းတွေ

ကင်းတဲအနီးတွင် ရှိနေသေး၏။

ဒေါက်တာနတ်အိုးကဲ့နှင့် စိတ်၏အပိုင်းအစများ

၁၇၈

မဟုတ်လား၊ နင်နဲ့ဘာဆိုလဲ”

ဟု မေမေက စိုးရိမ်တကြီးပြောဆိုသောအခါ

“ဆိုတာပေါ့ မေမေရယ်၊ ကိုယ့်ရပ်ရွာကိစ္စပဲ

မေမေအိပ်ပါ၊ နေရင်းထိုင်ရင်း ပူမနေပါနဲ့”

ဟူသော စကားမျိုးတွေ မေမေ့ကို ကျွန်တော် ပြန်မပြောဖြစ်

တော့ပေ။ အသာလေးသာ ငြိမ်သက်နေလိုက်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယခုအသက်အရွယ်အထိ မေမေ

ကျွန်တော့်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေသေးပါလားဟု ခံစားလိုက်

သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။

အတွဲ (၁)၊ အမှတ် (၃)၊ ရွှေမြန်မာကျာနယ်

ပန်းတို့၏ပတ်ဝန်းကျင်

သူ့ရှေ့တည့်တည့်ကို ရောက်နေကြပြီဖြစ်သော မူလတန်း

ကျောင်းသူကလေးနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာတွေကို သူ သေသေချာချာ

ကြည့်သည်။

ဝမ်းရေပြာစာပေ

ခင်ခင်ချိုဟုခေါ်သော ကလေးမလေးက မျက်နှာသန့်ရှင်းနေသည်။
ဆံပင်စုတ်ဖွားလေးနှင့်။

ဒါလီဟုခေါ်သော ကလေးမလေးက ငိုထားပုံရ၏။ ဆံပင်ပုံစံလှလှ
လေးကို သပ်သပ်ခပ်ခပ် ပြီးသင်ထား၏။

“ကဲ... ဘာကြောင့် ရန်ဖြစ်ကြတာလဲ ခင်ခင်ချို
စပြော။ ဒါလီကို ခင်ခင်ချိုက ပေတံနဲ့ရိုက်တယ်ဆို၊
ဘာလို့ရိုက်တာလဲ”

“မနေ့က ဆရာ အိမ်စာပေးလိုက်တာ ပတ်ဝန်း
ကျင်ရှိ ပန်းနှစ်မျိုးကို ဖော်ပြပါ... တဲ့။ သမီးက ခရေပန်း
နဲ့ စံပယ်ပန်းလို့ ရေးခဲ့တယ်။ အဲဒါကို ဒါလီက
မှားတယ်... တဲ့ စပိုက်ဒါနဲ့ ဒါန်းစင်းလေဒီ... တဲ့ သမီး
က မဟုတ်ဘူး၊ ခရေနဲ့ စံပယ်လို့ပြောတာ၊ အဲဒါကို

ဒါလီက ခရေနဲ့စံပယ်က အောက်တန်းစားပန်းတွေလို့
ပြောတယ် ဆရာ”

“အဲဒါလို့ပြောရုံနဲ့ ခင်ခင်ချိုက ဘာဖြစ်လို့ ပေတံ
နဲ့ ရိုက်ရတာလဲ”

“သမီးအစ်မနဲ့အစ်ကိုက ခရေပန်းနဲ့ စံပယ်
ပန်း... ရောင်းတယ်ဆရာ၊ ဒါလီပြောတာ မခံနိုင်လို့
ရိုက်လိုက်တာ”

“ဒါလီကရော ခရေပန်းနဲ့ စံပယ်ပန်းကို
ဘာဖြစ်လို့ အောက်တန်းစားပန်းလို့ ပြောရတာလဲ”

“ခရေနဲ့စံပယ်ကို သမီး မပန်ဖူးဘူး ဆရာ၊ လမ်း
ဘေးမှာ ရောင်းတာပဲ မြင်ဖူးတယ်၊ သမီးတို့အိမ်ဝင်းထဲ
မှာ စပိုက်ဒါနဲ့ ဒါန်းစင်းလေဒီတွေ အများကြီးပဲ”

“ကဲ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းသူ
ကျောင်းသားအချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ရင် နှစ်ယောက်စလုံး
အပြစ်ရှိတယ်။ ခင်ခင်ချိုက ပေတံနဲ့ရိုက်တဲ့အတွက်
ပိုပြီးအပြစ်ရှိတယ်”

စားပွဲပေါ်ရှိ ကြိမ်လုံးသေးသေးလေးကို သူ ကောက်ယူလိုက်စဉ်
ခင်ခင်ချိုက လက်ဝါးဖြန့်ပေးရင်း

“ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ပန်းနှစ်မျိုးဆိုတာ ခရေပန်းနဲ့
စံပယ်ပန်းလား။ စပိုက်ဒါနဲ့ ဒါန်းစင်းလေဒီလား...
ဆရာ။ သမီးပြောတဲ့ ပန်းနှစ်မျိုးက မမှန်ဘူးလား...
ဆရာ”

“မှန်တယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံးမှန်တယ်”

“ဒါဆို သမီးကို ဘာဖြစ်လို့ရိုက်ရမှာလဲဆရာ”

“ဒါလိုကို ပေတံနဲ့ရိုက်လို့ အပြစ်ပေးတာလေ”

“ခရေပန်းနဲ့ စံပယ်ပန်းက အောက်တန်းစားပန်း
လို့ ပြောတာ ဒါလိုမှာ အပြစ်မရှိဘူးလား ဆရာ”

“ရှိတယ်”

ဟု သူပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆို ဒါလိုကိုလည်း ရိုက်ပါ ဆရာ”

ကြိမ်လုံးသေးသေးလေးကို ကိုင်မထားရင် သူ ဘာလုပ်ရမှန်း
မသိတော့ချေ။ တစ်ယောက်က ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပုတ်ခတ်သူ။
တစ်ယောက်က စကားအရာဖြင့် ပုတ်ခတ်သူ။

ကိုယ်ထိလက်ရောက်ပုတ်ခတ် ရိုက်နှက်သူကို အပြစ်ပိုကြီးသည်
ဟု သတ်မှတ်မိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကို မည်သို့ဝေဖန်သုံးသပ်ရမည်
မသိ။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ပန်းအမျိုးအစား ကွဲပြားခြားနားခြင်းကြောင့်
ပြဿနာတွေ၊ ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိနိုင်သည်ကို ယခုမှ သူ တွေးမိ
ချေသည်။

သူသည်...။

ကျောင်းဆရာပေါက်စနလေးသာ ဖြစ်သေး၏...။ ။

2004, Jan 24, 1:33 PM

အမှတ်စဉ် (၂၆၅)၊ အင်တာဗျူးကျာနယ်

ဝန်ခံချက်

၁၉၉၅/၉၆ အတွင်းထွက်ရှိခဲ့သော ရွက်နုဝေမဂ္ဂဇင်း၌ “ရည်ရွယ်
ရွန်းလဲ့” အမည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့ဖူးသောဝတ္ထုကို ပြန်လည်တွေးတော
ရေးဖွဲ့ပါသည်။

စမ်းချောင်းစာပေ

သေခြင်းတရားကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်

အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းဟူသော ကိစ္စတွေကို အသက်
ဆယ်နှစ်နှစ်လောက်အထိ ကျွန်တော် မသိသေး။ စိတ်မဝင်စားဖြစ်သေး။
ဆော့ကစားဖို့၊ မိဘထံမှ မုန့်ဖိုးတောင်းဖို့၊ မိဘကို နည်းနည်းပါးပါး
တူညီဖို့၊ ကျောင်းသွားဖို့၊ စာကြည့်ဖို့ စသဖြင့်သော ကိစ္စများသာ အာရုံ
ထားဖြစ်သည်။ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းဟူသော အနိစ္စတရားတွေကို
သိမိဖို့ မဆိုထားနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် အိုရလိမ့်မည်။ နာရလိမ့်မည်ဟု
သိသေး။ သေရလိမ့်မည်ဟု မတွေးတောမိသေး။

အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ်တင်းတင်းပြည့်သောနေ့၏ လအစွန်းလောက်မှာတော့ ကျွန်တော်မတွေးတောဖူးသော သေခြင်းတရားကြီးက ဦးခေါင်းထဲသို့ ရောက်လာလေသည်။ ရောက်လာတာမှ တကယ့်အချိန်ကောင်းညဘက်တွင် ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့အိမ်၏ ခေါင်းရင်း၊ တစ်အိမ်ကျော်တွင် လင်မယားနှစ်ယောက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သေကြသည်။ စာပေကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးသည့်နေ့၏ညတွင် ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ဘဲ အိပ်ရာထဲတွင် ရှိနေ၏။ အိပ်မပျော်ဘူးဆိုတာက နေ့ခင်းဘက်တွင် ကျွန်တော့်ခြေဖဝါးမှာ သံစူးထားသောကြောင့် ခြေထောက် အနည်းငယ်နာသဖြင့် အိပ်မပျော်သေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအိပ်မပျော်သောညကျမှ ကျွန်တော့်အတွေးများထဲသို့ သေခြင်းတရားက ခြောက်လှန့်လှန့်နှင့် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဟိုသည် တွေးတောနေရင်းက ပထမဆုံး တွေးတောဖြစ်သည်မှာ

အထက်ပါ ခေါင်းရင်းအိမ်မှ လင်မယားနှစ်ယောက် (လင်မယောက်များ သေပြီး တစ်လမျှအကြာတွင် ဇနီးမယား ထပ်မံသေဆုံးခြင်းဖြစ်သည်။) ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သေဆုံးသောအကြောင်းကို တွေးတောဖြစ်၏။

သူ့ယောက်ျားသေပြီး သူ့သေတယ်။ သူ့သေပြီးရင် ဘယ်သူ သေမလဲ။ လူတွေဟာ အဲဒီအသက်အရွယ်ရောက်ရင် သေတာလား။ ဟာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။ ဟိုတလောက ငါနဲ့ရွယ်တူ ကောင်လေး တစ်ယောက် ရေနစ်ပြီးသေသေးတယ်။ ဟာ ဒါဆိုရင် လူဟာ အရွယ် မရွေး သေကြတာပဲ။ အချိန်မရွေး သေနိုင်တာပဲ။ ဒါဆို ငါလည်း သေမလား မသိဘူး။

အား... ကြောက်လိုက်တာ။ ဖေဖေရော သေမှာလား။ မေမေ ရော သေမလား။ ဘွားဘွားကိုလည်း သေကြမယ်နဲ့တူတယ်။ ဟား... ဒုက္ခပါပဲ။ ငါ မသေချင်ဘူး။ မသေရဲဘူး။ ဖေဖေတို့ကော ဘယ်လို

သေမှာလဲ။ နေမကောင်းဖြစ်ပြီးသေရင် ငါ ဘယ်လိုနေခဲ့မှာလဲ။ ငါသေရင် ဘယ်အရွယ်သေမှာလဲ။ အခု သေမှာလား။ ရေနစ်ပြီး သေမှာလား။ အမယ်လေး... ငါ မသေရဲဘူး။ ထိုသို့သော တွေးတောစိုးထိတ်မှုများဖြင့် ညကြီးမင်းကြီး ကျွန်တော် ငိုပါလေတော့သည်။ အော်ငိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ ရှိက်ငိုခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ရှိက်သံကို မေမေကြားသွား၏။ သား... ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဟု မေမေ မေးသည့်အထိ ကျွန်တော်မဖြေမီး ခြေထောက်မှ သံစူးရာကို မေမေ သတိရသွားဟန် တူသည်။

“အဲဒါကြောင့် ပြောသားပဲ၊ ဆေးခန်းသွားမယ်ဆို

တော့ မနာပါဘူး၊ ဘာဘူးနဲ့၊ အခု အနာကိုက်နေပြီ မဟုတ်လား”

သူ... ထင်ချင်ရာထင်၊ သူ ပြောချင်ရာပြောလျက် ကျွန်တော့် ခြေဖဝါး၏ သံစူးရာပေါ်တွင် သကြားတွေအုံ့ပြီး မေမေ မီးကင်ပေးပါသည်။

ကျွန်တော် ငိုမြို့နေခဲ့ပါသည်။ ထိုည၏ စိတ်ခံစားမှု၊ ထိုည၏ ကြောက်လန့်မှုအကြောင်းကို ယခုအသက်(သုံးဆယ်)ပြည့်ပြီးသည်အထိ မေမေ့ကို မပြောပြဖြစ်သေးပါ။ ထိုသို့သော သေခြင်းတရားပေါ် ကြောက်လန့်စိတ်ဖြင့် မသေအောင် ကြံဆောင်လိုစိတ်များ ကျွန်တော့်တွင် ကိန်းအောင်းခဲ့ပါသည်။

သေခြင်းတရားကို ရှောင်ဖယ်ဖို့၊ သေခြင်းမထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားရင်းက တဖြည်းဖြည်း သေခြင်းတရားနှင့် ကျွန်တော် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ပါသည်။

အသုဘတွေ ခဏခဏ လိုက်ပို့ဖြစ်ပါသည်။ နောင်သော် အိုခြင်း... နာခြင်း... သေခြင်းကင်းရာအရပ်ကို နိဗ္ဗာန်ဟု သိလာရပါသည်။ ထိုအခါ သေခြင်းတရားဟူသည် လှ(သတ္တဝါ)တိုင်း ရှောင်ကွင်း၍ မရသော တရားဟု နှလုံးသွင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

ထိုသို့ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်နိုင်ခြင်းမှာ အနန္တငါးပါး၏ ဂုဏ်တွေနဲ့

ကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ယုံကြည်စွာ ဝန်ခံအပ်ပါသည်။ ငယ်စဉ်က သေရမှာ ကြောက်လန့်ခဲ့သော ညတစ်ညအကြောင်းကို သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အား ကျွန်တော်က အမှတ်ရစွာ ပြောပြဖြစ်ပါသည်။

ထိုအကြောင်းကို နားထောင်ပြီး ကျွန်တော်ရော ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းပါးစေရာ၍ ရယ်မောကြသည်။ ရယ်မောပြီးနောက် ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော့်ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေသည်။

“သေခြင်းတရားဆိုတာ ကြောက်စရာမဟုတ်ဘူး ကွ၊ သေခြင်းတရားကြောင့် လူတန်ဖိုးတွေ၊ လူ့အရည် အချင်းတွေ တိုးတက်နေတာ၊ ငါကတော့ သေခြင်းတရား ကို အမြဲတမ်းကျေးဇူးတင်တယ်၊ လူတွေသာ မသေကြ တော့ဘူးဆိုရင် လူတွေတော်တော်များများ အလုပ်လုပ် ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရန်သူကို သေနတ်နဲ့ပစ်ရင်

တောင်မှ ရန်သူက မသေမှတော့ ဘယ်လိုလုပ် အဓိပ္ပါယ် ရှိပါတော့မလဲ။ သေခြင်းတရားဆိုတာ လူတိုင်းနဲ့ ထပ်ချပ် မကွာရှိနေတဲ့အခါကျတော့ ငါမသေခင် ငါ့နိုင်ငံအတွက်၊ ငါ့လူမျိုးအတွက်၊ ငါ့မိဘအတွက်၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့အတွက် ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးနဲ့ အလုပ်တွေ ပိုပိုပြီးလုပ်နိုင်လာတယ်။

သေခြင်းတရားသာမရှိတော့ဘူးဆိုရင် အာဇာနည် ဆိုတာ ပေါ်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ စွန့်လွှတ်မှု၊ စွန့်စား မှုဆိုတာတွေလည်း အဓိပ္ပါယ်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါကတော့ သေခြင်းတရားရှိနေတာကို အားတက်တယ်။ လုပ်စရာရှိတာကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်ဖြစ်တာပေါ့ကွာ”

အထက်ပါစကားများကို လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း၊ ဆေးလိပ် ရင်း ပြောဆိုခဲ့သော ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းသည် ဓမ္မကထိကတစ်ဦး

ဒေါက်တာနတ်အိုးကဲ့နှင့် စိတ်၏အပိုင်းအစများ

၁၄၀

မဟုတ်ပါ။ ဒဿနပညာရှင်တစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်နှင့် သက်တူ
ရွယ်တူ၊ သာမန်အရပ်သားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသာမန်လူတစ်ယောက်၏စကားများကို ကျွန်တော်စိတ်ဆွေများ
ကြား၊ သိ၊ ဖတ်၊ မှတ်ဖြစ်လျှင် ရယ်မောမိမလား။ နှစ်သက်မိမလား။
ကျွန်တော် မခန့်မှန်းတတ်ပါ။

ကျွန်တော်ကတော့...

သေခြင်းတရားကို ကျေးဇူးတင်လျက်ရှိပါသည်။ ။

အတွဲ (၁)၊ အမှတ် (၂၁)၊ သတင်း

အကြိမ်ကြိမ်

တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရမိပါက၊ ကျွန်တော့်အတွက်
မငြိမ်းချမ်းသူ ဖြစ်နေခဲ့လျှင်၊ ထိုသတိရစိတ်ကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ပယ်ဖျက်
ပစ်ခဲ့သည်။ ပယ်ဖျက်ပစ်လေ့ရှိသည်။ ပယ်ဖျက်နိုင်အောင် ကြိုးပမ်းသည်။

စမ်းချောင်းစာပေ

တစ်စုံတစ်ခုကို လိုချင်မိပါက၊ ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်လိုအပ်နေ
 ခဲ့လျှင်၊ ယိုလိုချင်သောအရာကို၊ တမ်းတမနေတတ်။ ယင်းရှိရာအရပ်သို့
 ချက်ချင်းအရောက်သွားဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းမရောက်နိုင်လျှင်တောင်၊
 အရောက်သွားဖို့ ချက်ချင်းထုရပ်မိတတ်ချေသည်။ ဒါကို... စိတ်မြန်
 လက်မြန်ဟု ခေါ်လေမလား။ ကျွန်တော် မပြောတတ်။

ကျွန်တော်ဆိုလိုချင်သည်မှာ အတိတ်ကာလကိုဖြစ်စေ၊ အနာဂတ်
 ကာလကိုဖြစ်စေ၊ တမ်းတမှန်းမေ့ရင်း ပူပင်ခံစားရမည့်အလုပ်ကို
 ဘယ်တုန်းကမျှ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး... ဟု ဆိုလိုပါသည်။

မကောင်းသော အတိတ်ကာလကို၊ သတိရတမ်းဟုမိပါက
 စိတ်နှလုံးမှာ ငြိမ်းအေးစရာမရှိ။

နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ၊ ကြိုးတွေမလာရသေးသော အနာဂတ်ကို
 မှန်းမေ့ရင်း၊ စိတ်ကူးနှင့် တိုက်အိမ်တောက်နေပြန်လျှင်လည်း၊ စိတ်သည်

သက်သာစရာ မရှိ။ ပင်ပန်းလွန်းလှမည်။

ပစ္စုပ္ပန်ကို ငြိမ်းအေးချမ်းသာအောင် မနည်းကြိုးစား ရုန်းကန်
 နေကြရသည့် အခါကာလ။

သို့သော်...

လူ့သဘာဝအရ (ပုဂ္ဂိုလ်)စိတ်၏ ဓလေ့အရ တွေးမိ၊ တောမိ၊
 ပူပင်မိတတ်ကြလေသည်။ ပစ္စုပ္ပန်မှာ... (စိတ်ကို) ဘယ်လိုငြိမ်းချမ်း
 အောင် နေနေ၊ (မနေ့က... တစ်နေ့က... ဟိုတစ်ပတ်က... ဟို
 တစ်လက၊ မနစ်က၊ ခုနက... စောစောက... စုသော) ကုန်လွန်ခဲ့ပြီး
 သော၊ အတိတ်ကာလများဆီသို့၊ သတိမပြုမိခင် လွင့်ပါးရောက်ရှိစွာ

တတ်ကြပေသည်။

စိတ်သည် အနာဂတ်ကိုပင် ကြိုသွားသွား။ အတိတ်ဆီသို့ပင် ပြန်လှည့်လှည့်။ ပစ္စုပ္ပန်မှာ တည်နေအောင် ထိန်းသိမ်းထားသလောက် မသက်သာနိုင်။ မငြိမ်းအေးနိုင်။ (ဒါတောင်... ပစ္စုပ္ပန်ကနေ ရုန်းရုန်း ထွက်တတ်တဲ့စိတ်ကို ဖိုဖို... ဒိုဒို... ဟိုသတိ... ဒီသတိနဲ့ ချွန်းအုပ် ရတာလည်း။ အဆင်မပြေခင် ပင်ပန်းတတ်သေး၏။) အတိတ်ကိုပဲ သွားသွား။ အနာဂတ်ကိုပဲသွားသွား။ သေချာတာကတော့ စိတ်သွားရာ “ကိုယ်” ပါနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ “ကိုယ်” မပါနိုင်မည့်အတူတူ သွားမိရာ “အတိတ်”၊ မှန်းဆမိရာ “အနာဂတ်” များဆီသို့ မကြာမကြာ ရောက် တတ်သည့် တစ်ခဏ၊ တန်ဖိုးရှိရာ၊ တန်ဖိုးကြီးရာတို့ကိုသာ၊ တွေးတော လျက် ရင်အမောဖြေလျှင်၊ ကောင်းမွန်သင့်လျော်ပေလိမ့်မည်။

သစ္စာမရှိသော... ချစ်သူရည်းစားအကြောင်း တွေးနေမည့် အစား အနစ်နာခံတတ်သော၊ ပွန်ရည်သော၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အကြောင်းကို တွေးတောနေလိုက်လျှင် မကောင်းဘူးလား။

အနာဂတ်အတွက် တွေးမည်ဆိုလျှင်လည်း

“ငါတော့ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်တွေထဲကလို လူသတ်

ကောင်ကြီး လုပ်ချင်တယ်လို့ တွေးမဲ့အစား လူ့အသက်

ကို ကယ်ဆယ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်မယ်”

လို့ တွေးနေမိရင်ကော မကောင်းဘူးလား။ (ပစ္စုပ္ပန်မှာ မနေတဲ့ ဘယ်စိတ်မှ မအေးချမ်းနိုင်ပေမဲ့၊ ကောင်းတာမွန်တာလေးတွေ တွေးနေ မိရင်တော့ အပူသက်သာနိုင်တာပေါ့။)

ဒါဆို ဘယ်လိုလူတွေအကြောင်း တွေးမလဲ။ သတ်မှတ်ချက် လိုအပ်လာပေမည်။ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းဖြေရမည်ဆိုလျှင် တန်ဖိုးရှိသူ

တွေ့ခဲ့အကြောင်း တွေးနေရတော့မည်။ တွေးနေသင့်ပေသည်။ (ဥပမာ - ဘုရားအကြောင်းတွေးနေရင် မကောင်းဘူးလား)။ အလုံးစုံ ကောင်း မြတ်ပါသည်။

သို့သော်...

ပစ္စုပ္ပန် အနုသယ ကမ္ဘာကြီးမှာ နေနေကြသူတွေဆိုတော့ တခြား အကြောင်း စွေးချင်တွေးနေမိကြမှာပေါ့။ ဒါဆို ဘယ်သူ့အကြောင်း တွေးရင် ကောင်းမလဲ။ ခုနက ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို တန်ဖိုးရှိသူတွေ အကြောင်း...။

လူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌...

မည်သူသည် ကျွန်တော့်အတွက် တန်ဖိုးကြီးသည် တန်ဖိုးရှိသည် ဟု ကျွန်တော် မတိုင်းတာ၊ မသတ်မှတ်တတ်ခဲ့ပါ။ အလွန်ခက်ခဲသော ကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။

ဉာဏ်မီခံစားရသလောက် သတ်မှတ်ရမည်ဆိုလျှင် ပြန်လိုချင် နေသေးသော အရာမှန်သမျှ တန်ဖိုးရှိသောအရာများ ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်... တစ်ခါတစ်ရံ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တာလေးများရှိလျှင်
သတိရမိတတ်လေသည်။

ထိုသို့ သတိရမိစဉ်၊ ဆင့်ပွားမေးခွန်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် ကိုယ့်
ကိုယ်ကို မေးဖြစ်သည်။ ထိုမေးခွန်းမှာ

“ဒီအဖေကို နောက်ထပ်တစ်ခါ အဖေအဖြစ်နဲ့

ပြန်လိုချင်သေးသလား”

ဟူသော မေးခွန်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုမေးခွန်းကို မေးမိသည့်အခါ
တိုင်း ‘ပြန်လိုချင်တယ်’ ဟု ကျွန်တော် ဖြေဆိုမိပေသည်။ (ကျွန်တော့်
အဖေ၏ တန်ဖိုးကို ကျွန်တော်သိသောကြောင့် ကျွန်တော် ပြန်လိုချင်
တယ်ဟု ဖြေဆိုရပါသည်။)

သင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်တို့သည်လည်းကောင်း
တစ်စုံတစ်ခုကို (သို့မဟုတ်) တစ်စုံတစ်ဦးကို ပြန်လိုချင်သေးလျှင် ထိုအရာ

ကိုယ်တွေ့အတွေ့မြင် နှိုင်းယှဉ်သတ်မှတ်မိခြင်းဖြစ်သည်။
ကျွန်တော့်အဖေ ဆုံးပါးကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ ၂၀၀၇ ခု၊ ဇန်နဝါရီ (၂၇)
တွင် (၃) နှစ်ပြည့်တော့မည်။

ကွယ်လွန်ပြီးသည်မှ ယနေ့အထိ နေ့စဉ်နှင့် အမျှ တမ်းတ
ပူဆွေးနေသည့်အလုပ်မျိုး ကျွန်တော် မလုပ်ဖြစ်ပါ။

ဒေါက်တာနတ်အိုးကဲ့နှင့် စိတ်၏အပိုင်အများ

၁၆၀

တို့သည် သင်တို့၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် 'တန်ဖိုးရှိသောအရာများ' ဟု
သုံးသပ်, သတ်မှတ်ပါရစေ...။ ။

2006 Sep 7

အတွဲ (၁)၊ အမှတ် (၃)၊ ချမ်းသာဂျာနယ်

ရည်းစားထားသူများ

လူတိုင်းလူတိုင်းတွင် ချစ်သူရည်စား တစ်ယောက်လောက်တော့
ကြပါလိမ့်မည်။ ရှိနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ရှိတတ်ကြပါသည်။ (အရွယ်ရောက်
သော လူတိုင်းလူတိုင်းကို ဆိုလိုပါသည်။)

စမ်းချောင်းစာပေ

ချစ်သူရည်စား ထားရှိကြသည်အခါ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်း ချစ်သူအား သတိရနေတတ်ကြသည်။ တမ်းတ လွမ်းဆွတ်နေမိတတ်ကြ သည်။ အိပ်လည်းသူ၊ စားလည်းသူ၊ သွားလည်းသူ၊ အိပ်ပျော်နေလျှင် တောင် အိပ်မက်ထဲမှာသူ။ ထိုကဲ့သို့ ချစ်သူရည်စားအား အချိန်နှင့်အမျှ သတိတရ တမ်းတနေတတ်ကြသည်ကို ကျွန်တော် အပြစ်မဆိုသာ။

သို့သော်...

ဘဝကို တန်ဖိုးထားလျက် တိုးတက်မြင့်မားအောင် ကြိုးစားလှ သူများအတွက် သတိချစ်စရာ တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် ပြောပြချင်ပါ သည်။

ကျွန်တော် အသက် (၁၉)နှစ်အရွယ်က ချစ်သူရည်စား တစ်ယောက် ရှိခဲ့ပါသည်။ အထက်ကပြောခဲ့သလို အိပ်လည်းသူ၊ စားလည်းသူ၊ သွားလည်းသူပဲ ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော်သည် ထိုအချိန် ထိုအရွယ်က လူငယ်သဘာဝ ဂစ်တာတဒေါင်ဒေါင်ဖြင့် ဟေးထေး

ဟားလား နေတတ်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

ချစ်သူကို သတိရသောအခါ၊ မြင်တွေ့ချင်သောအခါ သူ့အား ဆက်သွယ်ရန် ကျွန်တော့်မှာ တယ်လီဖုန်း မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ချစ်သူကို သတိရလျှင် တမ်းတလွမ်းမောသော စိတ်နှလုံးဖြင့် ကျွန်တော် ကဗျာ တွေ ရေးပါသည်။ ကဗျာရေးပြီး အလွမ်းဖြေတယ်ဆိုပါတော့။

တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းဘေးအုတ်ခုံပေါ်၌လည်းကောင်း၊ ဓါတ်တိုင် အောက်၌ လည်းကောင်း၊ သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်း ဆိုရင်း ချစ်သူကို တမ်းတဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့သောအခါ...

ထိုတစ်နေ့တာလုံး ချစ်သူကို တွေ့မြင်လိုသော သတိရစိတ်ဖြင့် နားထံ ထိုင်မသာ လွမ်းဆွတ်ခံစားနေရပါသည်။ ထိုအခါ ညဦးပိုင်း မြင် ချစ်သူအိမ်ရှေ့သို့သွားပြီး ဂစ်တာတီး သီချင်းဆိုရန် သူငယ်ချင်း

များက အကြံပေးကြပါသည်။

ကျွန်တော့်အသံကို ကြားနိုင်သော အကွာအဝေး၊ ချစ်သူကို လှမ်းတွေ့ကြည့်နိုင်နိုင်သော နေရာတွင် ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုဖွဲ့၍ ထိုင်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ တစ်အုပ်စုလုံး ချစ်သူအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိပိုင်းဖွဲ့နေကြသည်ကို ချစ်သူ မမြင်သေး။ မသိသေး။ ချစ်သူအရိပ်အယောင်ကို တွေ့မှ ဂစ်တာသံပေးမည်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပါသည်။

ဂစ်တာမတီးခင်၊ သီဆိုသံမပြုခင် အနီးအနားတွင်ရှိသော သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ ကျွန်တော် တွယ်တက်ပါသည်။ ထိုသစ်ပင်ပေါ်မှနေ၍ ချစ်သူ၏ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်ပါသည်။ အိမ်ထဲတွင် ချစ်သူရှိမရှိ သိချင်သောကြောင့် သစ်ပင်ပေါ်တက်၍ ကြည့်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် ချစ်သူကို မြင်ရ၏။ သူ စာကျက်နေသည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှ ကျွန်တော် အလျှင်အမြန် ဆင်းသက်လိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ငါတို့ ပြန်ကြမယ်၊ ဂစ်တာ မတီးတော့ဘူး”

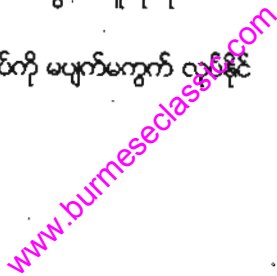
“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မှာလဲ”

“သူ စာကျက်နေတယ်”

“ဪ... စာကျက်တာကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်လို့ ပြန်မှာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ငါ ဒီလောက် အရမ်း သတိရနေတဲ့အချိန်၊ အရမ်း အရမ်းကို လွမ်းနေတဲ့အချိန်မှာ သူ စာကျက် မပျက်ဘူး။ သူ့အလုပ်ကို မပျက်မကွက် သူလုပ်နိုင်တယ်။

သူတောင်မှ သူ့အလုပ်ကို မပျက်မကွက် လုပ်နိုင်

သေးတာပဲ။ ငါလည်း ဘယ်လောက်ပဲလွမ်းလွမ်း၊ ဘယ်
လောက်ပဲ သတိရရ ငါ့အလုပ်ကို ငါ လုပ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်”

ထိုညက အိမ်သို့ ကျွန်တော် စောစောပြန်ခဲ့ပါသည်။ စာကျက်
ချင်သည် ဖြစ်စေ၊ မကျက်ချင်သည် ဖြစ်စေ၊ သင်ခန်းစာတစ်ပုဒ်ကို
ကျွန်တော် မရမက ကျက်မှတ်လိုက်ပါသည်။

ငါလွမ်းသလို မလွမ်းရကောင်းလား။ ငါသတိရသလို မရရကောင်း
လားဆိုပြီး ချစ်သူအပေါ် ကျွန်တော် စိတ်မကွက်ပါ။

မည်မျှပင် ဘယ်လောက်လွမ်းလွမ်း၊ မည်သို့ပင် သတိရရ ကိုယ်
လုပ်စရာရှိသောအလုပ်ကို မပျက်မကွက် လုပ်ကိုလုပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊
ချစ်သူက သင်အံပေးလိုက်သည်ဟု ကျွန်တော် ခံယူပါသည်။

ရည်စားထားသူများ ခင်ဗျာ...။

ကျွန်တော် ချစ်သူရည်စားများစွာ ထားခဲ့ဖူးပါသည်။ လွမ်းလည်း

စမ်းရေးပြာစာပေ

လွမ်းခဲ့ဖူးပါသည်။ ဆွေးလည်း ဆွေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ဝေးလည်း ဝေးခဲ့ဖူးပါ
သည်။

သို့သော် ထိုအလွမ်း၊ အဆွေး၊ အဝေးအကွာများကြောင့်
ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်တော် အလုပ်မပျက်ခဲ့ပါ။ အလုပ်အကိုင်မပျက်ဘဲ
လွမ်းဆွတ်တမ်းတတတ်လေအောင် ချစ်သူ သင်အံပေးခဲ့သည်။ ။

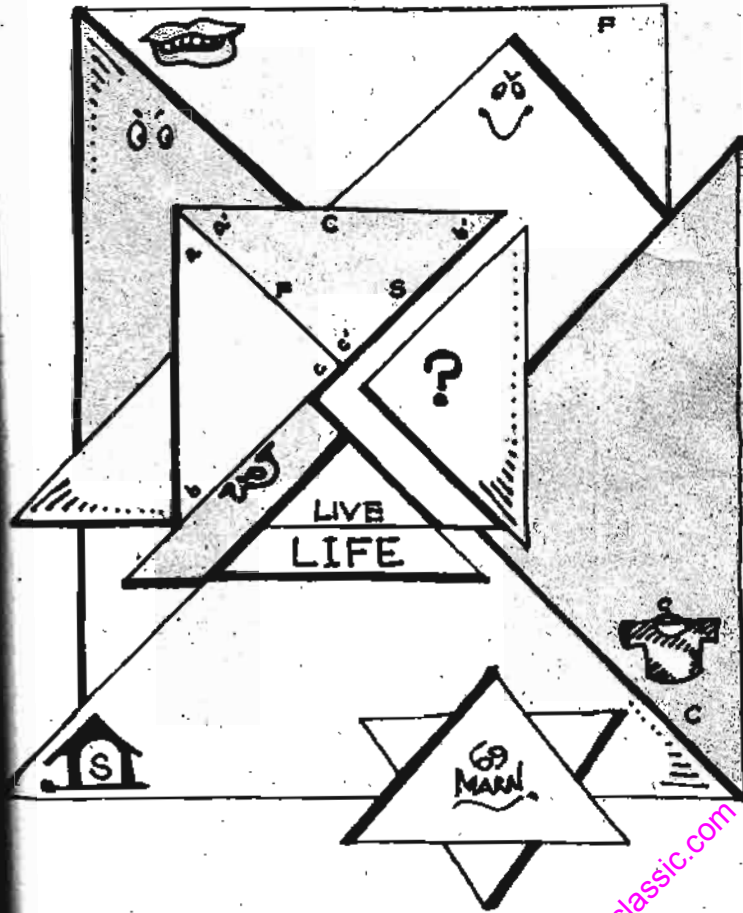
2005 Oct 5

1:13 (A.M)

အလင်္ကာဝတ်ရည်ဂျာနယ်
အမှတ် (၂)၊ နိုဝင်ဘာ ၂၀၀၅

စမ်းရေးပြာစာပေ

ထပ်တူညီကြိမ်များ

လူတိုင်း လူတိုင်းသည် အချိန်နှင့်အမျှ၊ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စားရေး၊
ဝတ်ရေး၊ နေရေးဟူသော အနားသုံးနားပါသည့် ကြိတ်တစ်ခုကို
တည်ဆောက်နေ ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည်လည်း လူထဲက
လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသဖြင့် ထိုစားရေး၊ ဝတ်ရေး၊ နေရေးဟူသော
အနားသုံးနားကို (သုံးနားညီ) ကြိတ်တစ်ခုဖြစ်အောင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ
တည်ဆောက်ခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါသည်။ တည်ဆောက်နေရသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆင်းရဲသော မိဘနှစ်ပါးမှ ပေါက်ဖွားလာရသော ဆင်းရဲသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တိုင်ဆင်းရဲနေရသည်ကိုလည်း မလိုလား။ အခြားသူများ ဆင်းရဲနေသည်ကိုလည်း မကြည့်ရက်။

ထို့ကြောင့် လူမှန်းသိစကတည်းက တတ်သလောက်၊ မှတ်သလောက် အသိဉာဏ်ဖြင့် ဆင်းရဲခြင်းမှ လွတ်ကင်းအောင် လွန်စွာ ကြိုးပမ်းခဲ့ရသည်။

အသိဉာဏ်ပညာ အပါအဝင် စာရေး၊ ဝတ်ရေး၊ နေရေးတို့ကို တိုးတက်မြှင့်မားအောင် ကြံဆောင်ကြိုးပမ်းခဲ့ရာ၌ အခက်အခဲများ၊ ဒုက္ခသုက္ခများ များစွာကြုံတွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ထိုသို့ ရင်ဆိုင်ရန်ကန်ခဲ့ရသော ကာလများ၌ ကျွန်တော့်အနီးအပါးတွင် အားပေးစကား၊ ဖေးမစကား၊ ချီးမွမ်းစကား၊ ပြောကြားပေးမည့်သူ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိခဲ့ပါ။

သာမန် ပုထုဇဉ်တစ်ဦး၏ စိတ်ရင်းခံအတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် လောကကြီးကို စိတ်နာသလိုလို၊ မကျေနပ်သလိုလို ခံစား နာကျင်ခဲ့ရ၏။

ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးလျက် တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း ဆောင်ရွက် ကြိုးပမ်းနေစဉ်ကာလ၌ လောကကြီးထဲတွင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပမာ ခံစားခဲ့ရပါသည်။

လမ်းဘေးဖလက်ဖောင်းတွင် လည်းကောင်း၊ အရပ်တကာတို့တွင် လည်းကောင်း၊ လှည့်လည်ဈေးရောင်းခဲ့ရသော ကာလများ၊ ချုံတော၊ ဗွက်တောထဲ၌ တဲထိုး၍ နေထိုင်ခဲ့ရသော ကာလများ၊ ထိုကာလများတွင် ကျွန်တော့်အနီးအပါး၌ ဖေးမထောက်ကူမည့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိ။

ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်၊ ကိုယ့်ခရီး ကိုယ်ထွင်၊ ကိုယ့်ပစ္စည်း

ကိုယ်ဆောက်လုပ်၊ စိတ်ဓာတ်တက်လိုက် ကျလိုက်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးရင်း ရှေ့ဆက်ရှင်သန်ခဲ့ရသည်။ (ချိုးနှိမ်မှုများ၊ အထင်သေးမှုများ၊ တိုက်ခိုက်မှုများကို မေ့၍ရလျှင် မေ့လိုက်ချင်ပါသည်။)

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်တော်သည် လှပသော သုံးနားညီ ကြီးလေးကို သေသပ်စွာ တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ ထိုအခါ ပုထုဇဉ်တစ်ဦး၏ စိတ်သဘာဝအရ နာကျင်မှု အမြူးအတေး ဒဏ်ရာတို့သည် ကင်းကင်းပပ မကျက်လတ်သေး။ ဒဏ်ရာ အနာတို့ ပျောက်ကင်းသွားသည့်တိုင်၊ အသည်းနှလုံးတွင် အမာရွတ်တို့သည် ကြီးမားထူထဲစွာ တည်ရှိနေသေး၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ တိုက်အိမ်ခန်း၏ ဧည့်ခန်းနံရံ၌ မည်သူ့ကို ရည်စူးမှန်းမသိသော စာတန်းတစ်တန်းကို မာန်အပြည့်၊ ထန်အပြည့်ဖြင့် ရေးထိုးဖိကပ်ထားလိုက်မိသည်။

“ငါဒုက္ခရောက်နေတုန်းက

မင်း...၊ ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများ၊ အသိအကျွမ်းဟောင်းများ၊ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ လာရောက်လည်ပတ်သည့်အခါ အလိုက်အထိုက်ညှိခံစကားပြောရင်း အထက်ပါ ထိုစာတန်းကို ဥပါယ်တံမျှ၍ဖြင့် ကျွန်တော် မြင်စေ၊ တွေ့စေ၊ ဖတ်ရှုစေပါသည်။ ထိုစာတန်းကို ဖတ်ရှုကြည့်သွားသည့်သူတိုင်း မျက်နှာထားပြောင်းကာ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကြရာလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ မတွေ့ရသည့်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သော ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကျွန်တော်အိမ်သို့ ရောက်ရှိ လာပါသည်။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ကရားရေလွှတ် တာတွတ်တွတ် ပြောရင်း အထက်ပါ ထိုစာတန်းကို တွေ့မြင်ဖတ်ရှုတော့လေ၏။

အသံထွက်၍ ဖတ်ရှုခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ငါဒုက္ခရောက်နေတုန်းက မင်း ဘယ်ရောက်နေ သလဲ၊ ဟား... မောင်လှမျိုး၊ ဒီစာတန်းကြီးက ဘာ ဖြစ်လို့ ရေးထားတာလဲ”

“အားလုံးကို စိတ်နာလို့ ငါ တမင်ရေးထားတာ အဲဒီစာတန်းကိုဖတ်ပြီး ငါမေးတဲ့မေးခွန်းကို ဘယ်သူ့ မဖြေနိုင်ကြဘူးကွ”

“ဟား ဟား... ငါဖြေနိုင်တယ် မောင်လှမျိုး”

“ဖြေလေ... မင်း ဘယ်လိုဖြေမလဲ”

စမ်းပြောစာပေ

“ငါ ဒုက္ခရောက်နေတုန်းက မင်း ဘယ်ရောက်နေ သလဲတဲ့၊ မင်းက မေးတယ်၊ အေး... ငါဖြေပြီ။

မင်းဒုက္ခရောက်နေတုန်းက... ဟား ဟား...

ငါလည်း ဒုက္ခရောက်နေတယ်ကွ”

“မင်း ဘယ်လိုဖြေလိုက်တာလဲ”

“ငါ အမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်တာလေ”

ထိုသူငယ်ချင်း၏မျက်နှာကို တစ်လှည့်၊ နံရံမှ စာတန်းကို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် လွန်စွာ အရှက်ရသွားရလေသည်။ ရှက်ရှက်နှင့် ရယ်မောလျက်၊ နံရံမှ ထိုစာတန်းကို ကျွန်တော် ဖြုတ်သိမ်း ထွင်ပစ်လိုက်ရသည်။

လူတိုင်း လူတိုင်းသည် အချိန်နှင့်အမျှ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စာပေ

စမ်းပြောစာပေ

ဒေါက်တာနတ်အိုးကွဲနှင့် စိတ်၏အပိုင်းအစများ

၁၀၀

ဝတ်ရေး၊ နေရေးဟူသော အနားသုံးနားပါသည်။ ကြိုက်တစ်ခုကို တည်ဆောက်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။

ဒုက္ခအလုံးစုံကို ရင်ဆိုင်ရင်း၊ မိတ်ဆွေအချင်းချင်း၊ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်း အချင်းချင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လှည့်မကြည့်၊ ငဲ့မကြည့်နိုင်ဘဲ၊ ပင်ပန်းစွာ ရုန်းကန်နေကြရတာပါလားဟု ကျွန်တော် ပို၍ ပို၍ သိမြင်တတ်ခဲ့ရပေ သည်။ ။

2005 Oct 7

1:52 (P.M)

အလင်္ကာဝတ်ရည်

အမှတ် (၆)၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၀၅

စမ်းချောင်းစာပေ

ကိုရီးယားမျက်နှာ

(၁)

“ကောင်မလေးတွေက ကိုရီးယားမင်းသားနဲ့တူ
တဲ့ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ကောင်လေးတွေကိုမှ ကြိုက်တာဗျ။
ကျွန်တော်တို့လို၊ မြန်မာမျက်နှာမျိုးတွေ မကြိုက်ဘူး။
ရည်စားလေးတစ်ယောက်ထားဖို့တောင် ကိုယ့်အသား
ရောင်က ညိုတိုတို၊ မည်းတဲတဲဆိုတော့ ဖြူဖတ်ဖြူရော်
ကိုရီးယားမျက်နှာတွေနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် မျက်နှာငယ်တယ်
ဗျာ။

စမ်းရေပြာစာပေ

အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်အလုပ်ပဲ ကိုယ်လုပ်တော့မယ်။

ဒီအသားရောင် ညိုညစ်ညစ်ကြီးကိုလည်း ဘယ်အလှပြင်
ခန်းကမှ ဖွေးဖွေးဖြူအောင် လုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ
ဘူး”

ထွဋ်ခေါင်ကျော်ဟု ခေါ်သော ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ လူငယ်
ပီပီ ညည်းညူရင်ဖွင့်သော စကားလုံးများ ဖြစ်သည်။ ခင်မင်မှုဖြင့်
ကျွန်တော်ရှေ့တွင် ရင်းနှီးစွာ သူ ညည်းတွားသော်လည်း သူ့စိတ် ပြေရာ
ပြေကြောင်း စကားတစ်ခွန်းကိုမျှ ကျွန်တော်... ခွန်းဟ၊ ချွေးသိပ်မှု
မပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ချေ။

တစ်စုံတစ်ရာအတွက်...

ကျွန်တော် ရင်လေးနေမိပါသည်။ ထွဋ်ခေါင်ကျော် ပြောဆိုရင်ဖွင့်
သကဲ့သို့ မြန်မာမိန်းကလေးများ တကယ်ပဲ မြန်မာမျက်နှာကို မနှစ်သက်

တတ်တော့ပြီလား... ဟု တွေးတော ရင်မောမိခဲ့ပါသည်။

“ကောင်လေးတွေကလေး... စကတ်တိုတို၊
ဆံပင်တိုတို၊ အသားဖြူဖြူ၊ ခြေတံသွယ်သွယ် ဖွေးဖွေးနဲ့
ကိုရီးယား မျက်နှာလေးတွေကိုမှ ချစ်စရာ၊ ကြိုက်စရာ
လို့ မြင်နေကြတာ။

ကျွန်မတို့လို အသားညိုညို၊ မျက်နှာထူထူ ဆံပင်
ရှည်ရှည်တွေကို ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ၊ ရှိတယ်လို့တောင်
ထင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ခြေတံသွယ်သွယ်၊ ဖွေး မဖွေးတော့
မပြုရဲပါဘူး။

ကျွန်မက မြန်မာလေ။ သလုံးသာ။ လက်မောင်း
သာ။ ဖော်ဝတ်ဖို့နေနေသာသာ၊ အင်္ကျီ ထမီ ခေတ်မီမီ
ပုံစံလေး ချုပ်ဝတ်မိတာနဲ့ ဘွားအေကြီးက ဆေးလိပ်
ပြာခွက်နဲ့ ကောက်ပေါက်တော့တာပဲ။

ယောက်ျားလေးအများစု ကြိုက်ကြ၊ ငေးကြတဲ့
ကိုရီးယား၊ မင်းသမီးမျက်နှာတွေနဲ့ ကောင်မလေးတွေ
လို ကျောပြောင်၊ လက်ပြောင်၊ ကျောဟောင်းလောင်း၊
ရင်ဟောင်းလောင်း၊ ခြေဟောင်းလောင်း၊ လက်ဟောင်း
လောင်းသာ ဝတ်လေ့ရှိတော့ အသက်ခုနစ်ဆယ် ကျွန်မ
အဘွား၊ ကျွန်မကိုသတ်ပြီး ကြီးစင်တက်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မ
အဘွားက မြန်မာလေ။

အိမ်ထောင်ပြုရင်လည်း မြန်မာနဲ့ပဲ ပြုရမယ်တဲ့။

ဒေါက်တာက မြန်မာကောင်လေးတွေက ကျွန်မတို့လို
မြန်မာမျက်နှာမျိုးကိုမကြိုက်ဘဲ၊ ကိုရီးယားမျက်နှာတွေ
ကိုပဲ ငေးနေကြတာ။ အဲဒါကို ကျွန်မအဘွားက အိမ်ထဲ
မှာ အနေများတော့ မသိရှာဘူးလေ။

ယူမယ့် ကြိုက်မယ့်သူ မရှိလည်း နေပါစေတော့။
ကိုယ့်မြန်မာမျက်နှာလေးကို မှန်ကုတ်ကုတ်၊ ဖြူချော်ချော်
မျက်နှာဖြစ်အောင်တော့ မပြောင်းချင်ပါဘူး။”

ခင်လေးရည် ဟု ခေါ်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ ရင်ဖွင့်
စကားသံ ဖြစ်ပေသည်။ ခူးကိုလည်း မည်သို့သော အကြံပေးစကားမျှ
ကျွန်တော် မပြောဖြစ်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... ကျွန်တော်
ရင်လေးနေရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထွဋ်ခေါင်ကျော်၏ဇနီး မမင်းမင်းနှင့် စကားပြောဖြစ်သည်။ ဟို...

အရင်က ထွဋ်ခေါင်ကျော်၊ ပြောဆိုသည်းတွားခဲ့သည့် စကားကို အခြေခံ၍ ထွဋ်ခေါင်ကျော်၏ဇနီး မမင်းမင်းကို ကျွန်တော် ရင်းနှီးခင်မင်စွာ မေးမြန်းဖြစ်လေသည်။ ထွဋ်ခေါင်ကျော်ကို ဘာကြောင့် ချစ်ခင်လက်ထပ်ရသည်ဆိုသည်အကြောင်း...။

“ကိုထွဋ်ခေါင် သေသေချာချာ မလေ့လာလို့ပါ။

မိန်းကလေးဆိုတာကတော့ အလှကြိုက်တတ်ကြတာပဲ။ အလှကြိုက်လို့ ကိုရီးယားမင်းသား ချောချောလေးတွေ သူတို့နဲ့တူတဲ့ အပြင်က ကောင်လေးတွေကို ငေးကြဲမောကြတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဘဝနဲ့ယှဉ်ပြီး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကြရမယ်ဆိုရင်တော့ လက်ကျောတင်းတဲ့ ခင်ပွန်းကိုပဲ ချစ်ရမယ်။

(၂)

နှစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ထွဋ်ခေါင်ကျော် အိမ်ထောင်ပြုသော သတင်းနှင့် ခင်လေးရည် အိမ်ထောင်ပြုသောသတင်း ကြားရသည်။ လူ့သဘာဝအရ အိမ်ထောင်ရက်သားပြုသည်မှာ မဆန်းပြားသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦး၏ အိမ်ထောင်ဘက်များကို ကျွန်တော် လွန်စွာ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးချင်သဖြင့် နှစ်ဦးစလုံးထံသို့ အရောက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လက်တွဲကြတယ်ပဲ။ ကြိုက်တာက ဘယ်သူ့ကြိုက်ကြိုက်
ရတယ်။ ချစ်တာကတော့ ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်ရေမြေ၊
ကိုယ့်သဘာဝကိုပဲ ကိုယ်ချစ်တာပေါ့။ အဲဒါကြောင့်
ကိုထွဋ်ခေါင်ကို ကျွန်မ လက်ထပ်တာပါ။”

ထို့နည်းတူစွာပင် မြန်မာဆန်သော ခင်လေးရည်တို့ မောင်နှံဆီ
ကိုလည်း ကျွန်တော် ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ခင်လေးရည်၏ ခင်ပွန်း
ဖော်ထက်စိုးဟု ခေါ်သော ကောင်လေးနှင့် စကားပြောဖြစ်သည်။ ရင်းနှီး
စွာ မေးမြန်းဖြစ်သည်။ ခင်လေးရည်လို အနေအေးအေးနှင့် မိန်းကလေး
တစ်ဦးကို အဘယ်ကြောင့် လက်ထပ်ဖြစ်သည်ဆိုသော အကြောင်း။

“အစ်ကိုကလည်း ယောက်ျားချင်း သဘော
ပေါက်သင့်တယ်။ ကျွန်တော်က ဟိုတုန်းက ပွေတယ်လို့
အစ်ကိုတို့ မခင်လေးတို့ ပြောသလိုပါပဲ။ အဲဒီ အဖြူ

ဖွေးဖွေး၊ ကျောဗလား၊ ရင်ဗလား၊ ကိုရီးယား၊ မင်းသမီး
မျက်နှာလေးတွေကို ကြိုက်တာပေါ့။ တွဲတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့...

ကျွန်တော်က မြန်မာလေဗျာ။ ပွဲတက်ဇနီးမယား
အဖြစ် လူရှေ့သူရှေ့ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားပြီး လက်တွဲရမဲ့
ဘဝအဖော်ကိုတော့ မြန်မာဆန်ပြီး အနေအေးတဲ့ မြန်မာ
မျက်နှာလေးကိုပဲ မြတ်နိုးမှာပေါ့။ လက်ထပ်မှာပေါ့။ ဒါကို
အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး မေးနေရသေးလား။

ကိုယ့်ဇနီးမယားရဲ့ အလှအပကို ဘယ်သူ့ငေးငေး
ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူးဗျာ။ အဲဒါကြောင့် လုံလုံခြုံခြုံနဲ့
လှတဲ့ မခင်လေးကို ကျွန်တော် လက်ထပ်တာပေါ့။”

ကျွန်တော်... ဘာအတွက်မျှ ရင်မလေးတတ်တော့ပါ။ ရင်မူ

ဖြစ်တော့ပါ။ အဲ... စိတ်ဆန့်ကျင်ပေးဖို့ မေ့နေလို့ပါ။ ကျွန်တော် မြန်မာ
စာရေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ။

REVENUE ဂျာနယ်

လေးစားခင်မင်လျက်

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

